

Милосердя
врятує
світ

ДОБРА СПРАВА

НИСАН 5783

№ 198

БЕРЕЗЕНЬ 2023

American Jewish
Joint Distribution
Committee

ГАЗЕТА БФ "ХЕСЕД ШААРЕЙ ЦІОН"

ОДЕСА

Видається за підтримки "Джойнт" JDC

International Fellowship
of Christians and Jews

Дорогі друзі!

Щиро вітаємо клієнтів, волонтерів та співробітників БФ "Хесед Шаарей Ціон" з нашим прекрасним святом Песах—святом Виходу, коли євреї здобули свободу і стали єдиним народом!

Бажаємо вам і вашим близьким благополуччя, мирного неба, доброго здоров'я, взаємної любові та чуйного ставлення один до одного.

Веселого Песаха!

Голова Правління

МИХАЙЛО БЛЮМБЕРГ

Генеральний директор

АНАТОЛІЙ КЕСЕЛЬМАН

П Е С А Х

З 5 по 13 квітня 2023 року (з 15 по 22 нісана) євреї урочисто відзначають Песах — центральне єврейське свято в пам'ять про Вихід з Єгипту. В Ізраїлі Песах — семиденне свято, перший і останній дні якого є повноцінними святами і неробочими днями. Проміжні дні називаються «холь а-моед» («святкові будні»).

За межами Ізраїлю свято триває 8 днів, з яких перші два і останні два є повноцінними святами. Слово «песах» означає «пройти повз». Свято було названо в пам'ять про те, як ангел смерті проходив повз будинки іудеїв, вражуючи тільки єгипетських первістків.

Щоб ангел міг відрізнити єврейські будинки від єгипетських, кожній єврейській родині було наказано зарізати ягня і помазати його кров'ю косяки дверей. Лише після смерті всіх єгипетських первістків фараон дозволив євреям покинути Єгипет.

В основі Песаху лежать два найбільш архаїчних сільськогосподарських свята: свято нового приплоду худоби, коли приносилося в жертву однорічне ягня, і свято першого врожаю (збирання ячменю), коли старий хліб знищували, а з прісного тіста

випікали новий — мацу. Згодом ці свята були об'єднані. Кульмінацією Песаху є седер

(«порядок») — вечірня трапеза, яка влаштовується в першу і другу ночі свята.

Під час седера читаються в певній послідовності оповідання про Вихід (згідно з книгою «Агада») та їдять особливі страви. Решта днів Песаху призначена для різноманітних святкових заходів.

Як правило, в ці дні не працюють і не вирішують ділові питання (хоча, в принципі, це не заборонено). Не виконують і хатні справи — прання, прибирання будинку тощо. Приготування їжі, звичайно ж, дозволяється. А

вивільнений час використовується для більш глибокого вивчення Тори. Проводять більше часу з сім'єю. Ходять у гості. Подорожують по землі Ізраїлю. Ті, хто не живе в Єрусалимі, намагаються відвідати це єдине в своєму роді місто.

Виходячи з заповідей Тори, на свято Песах кожен повинен був здійснити паломництво в Єрусалимський храм і там на другий день свята принести в жертву ягня і сніп ячменю. На сьомий день Песаха євреї святкують остаточне визволення.

У синагозі під час пасхальної служби читається "Пісня над Піснями", що відображає сільськогосподарські витоки свята. Цей день завершує свято Песах і вважається неробочим. Його відзначають в радісній атмосфері, зі співом і танцями.

Опівночі в синагогах і релігійних навчальних закладах проводиться церемонія «розділення морських вод». А в сім'ях з настанням вечора роблять поділ між святковим днем і буднями. Вони випивають останній символічний келих вина і кажуть: «Наступного року — в Єрусалимі!».

Міжнародний день визволення в'язнів нацистських концтаборів

22 березня 1933 року в Дахау почав діяти перший в нацистській Німеччині концтабір, а в наступні роки нацисти створили величезну мережу таких таборів смерті. Всього на території Німеччини і окупованих нею держав діяло понад 14000 концтаборів.

За роки Другої світової війни через табори смерті пройшло 18 мільйонів людей, з яких 5 мільйонів були громадянами СРСР. 11 квітня відзначається Міжнародний день визволення в'язнів

нацистських концтаборів. Як день пам'яті загиблих він був встановлений з ініціативи ООН в пам'ять про інтернаціональне повстання, яке було піднято 11 квітня 1945 року в'язнями Бухенвальда, коли вони дізналися про наближення Радянської Армії.

11 квітня в багатьох країнах проходять пам'ятні заходи, зустрічі колишніх в'язнів, вшанування пам'яті загиблих, покладання квітів до місць поховань жертв фашизму.

День незалежності Ізраїлю 2 стор.

Олександр та Лев Шаргородські "Суламіфа у червоній косинці" 3 стор.

Діє "Гаряча лінія" 4 стор.

Поради господарці 4 стор.

Марк Штейнберг "Єврейський щит СРСР" 5 стор.

Владислав Китік "Ключі до щастя — в посмішці" 6 стор.

Одеса у старих фотографіях 7 стор.

Ірина Мармер "Джон Венгер..." 8 стор.

Віра Шаховцева "Люди "Золотого віку" 9 стор.

Михайло Гаузнер "Неординарні особистості" 10 стор.

Країна Поезія 11 стор.

Посмішка 12 стор.

Служба "Мокед-Лакашіш" — 737-40-21; Служба "Харчування" — 737-40-11;
Програма "Медицина" — 737-40-27; Культурний центр — 737-40-13;
Служба волонтерів — 737-40-24; Волонтерська вітальня — 737-40-32;
Денний центр — 737-40-30; Редакція газети "Добра справа" — 737-40-12

Новини світу, України, Одеси

Суд у Тбілісі відмовив Міхеїлу Саакашвілі у відстроченні вироку за станом здоров'я.

Сі Цзіньпін одноголосно переобраний головою КНР на третій термін.

Мінський міський суд заочно засудив до 15 років ув'язнення лідера білоруської опозиції Світлану Тихановську, яка, за незалежними оцінками, на президентських виборах 2020 року здобула перемогу над главою держави Олександром Лукашенком.

Після довгих років обговорення ООН ухвалила угоду про захист Світового океану.

9 березня у Москві та деяких інших регіонах РФ пролунали сигнали повітряної тривоги. Сигнали тривоги були також передані по радіо та телебаченню.

Минулого року доходи "Газпрому" впали більш ніж утричі.

У березні для імпорту до Європи близько двох мільйонів барелів нафти США направили туди 27 супертанкерів.

У Парижі відбулися масові акції протесту проти пенсійної реформи.

17-річний пілот британсько-бельгійського походження Мак Резерфорд поодиночі облетів Землю на надлегкому літаку, побивши два світові рекорди, і приземлився в Болгарії.

В Італії вперше у світі успішно імплантували протез мітрального клапана – одного із серцевих клапанів, що регулює кровотік із лівого передсердя до лівого шлуночка – у серце пацієнта, яке продовжувало битися під час операції.

Президент Сполучених Штатів Джо Байден підписав закон про розсекречення інформації про походження коронавірусу.

Прем'єр-міністр Японії Фуміо Кісида вирушив до України з несподіваним візитом для переговорів із президентом Володимиром Зеленським. Він поклав квіти біля церкви у Бучі та вшанував пам'ять загиблих хвилиною мовчання. Підписано спільну заяву про особливе глобальне партнерство між країнами.

Канцлер Німеччини Олаф Шольц запропонував відмовитися від принципу однаковості при ухваленні рішень ЄС.

ДЕНЬ НЕЗАЛЕЖНОСТІ ІЗРАЇЛЮ

День незалежності Ізраїлю («Йом га-Ацмаут») — головне державне свято Ізраїлю, що відзначається щорічно здебільшого 5 іяра за єврейським календарем на згадку про проголошення Держави Ізраїль 14 травня 1948 року (5 іяра 5708 року за єврейським календарем).

Того дня, приблизно за 8 годин до закінчення британського мандата в Палестині, була підписана Декларація про незалежність Ізраїлю, і Давид Бен-Гуріон (згодом перший прем'єр-міністр Ізраїлю) оголосив про створення Держави Ізраїль. Це оголошення було зроблене внаслідок рішення Генеральної асамблеї ООН,

резолуції 181 від 29 листопада 1947 року.

Існують певні особливості та традиції визначення дати цього свята, якому передують завжди День пам'яті (Йом Ха-зікарон), який здебільшого відзначається 4 іяра. За ним завжди наступного дня святкується День незалежності Ізраїлю. Обидва дні можуть змінити свою дату на день раніше чи пізніше. Якщо 5 іяра випадає на Шаббат або п'ятницю, то відзначають 3 та 4 іяра. Коли Йом Ха-зікарон випадає на неділю, обидва згаданих дні переносяться на день пізніше.

ДЕНЬ КАТАСТРОФИ І ГЕРОЇЗМУ

День Катастрофи і героїзму європейського єврейства був встановлений в пам'ять про 6 мільйонів євреїв, винищених нацистами під час Другої світової війни. Символом єврейського Опору стало повстання у Варшавському гетто.

19 квітня 1943 року німецькі частини почали руйнування гетто і винищення його жителів.

Протягом 5 тижнів захисники гетто чинили опір переважаючим силам ворога. 16 травня

1943 року ліквідація Варшавського гетто закінчилася.

День катастрофи і героїзму відзначається цього року 7 квітня.

У цей день в Ізраїлі звучить траурна сирена, транспорт зупиняється на дві хвилини, а люди завмирають в скорботній тиші, в будинках запалюють поминальні свічки.

Мужнім і знатним людям, які рятували євреїв під час Катастрофи, ризикуючи своїм життям, було присвоєно звання Праведників народів світу.

ДЕНЬ НАВКОЛИШНЬОГО СЕРЕДОВИЩА

Це свято було встановлено з метою розвитку заходів, розпочатих Всеукраїнською акцією «Дерево-Життя» та іншими громадськими ініціативами. Відзначається цього року 15 квітня.

У цей день в Україні проводиться важливий комплекс заходів, спрямованих на поліпшення стану навколишнього природного середовища: благоустрій території, озеленення населених пунктів і прилеглих територій.

Головним у проведенні цих заходів є очищення водних джерел, збереження природного заповідника та інших особливо

цінних об'єктів, поширення екологічних знань, проведення масштабних інформаційно-просвітницьких заходів (конференцій, семінарів, круглих столів, фестивалів, екологічних виставок).

Усі вони спрямовані на підвищення екологічної свідомості населення.

Засоби масової інформації широко висвітлюють всі заходи, що проводяться під час цього екологічного свята.

ВСЕСВІТНІЙ ДЕНЬ ЗДОРОВ'Я

Всесвітня організація охорони здоров'я була створена на підставі принципу, згідно з яким передбачається, що всі люди повинні мати можливість для реалізації свого права на володіння найвищого досяжного рівня здоров'я. Наприклад, тема Всесвітнього дня здоров'я 2018 року — загальне охоплення послугами охорони здоров'я: для всіх і всюди, а гасло — «Здоров'я для всіх».

У нашій суспільній свідомості вітає одна дуже проста думка, безпосередньо пов'язана з питаннями здоров'я і проблемами його відсутності. «Буде здоров'я — решта додасться» — так звучить це багатомовне спостереження. І дійсно, наявність або відсутність у людини цього найціннішого стану, докорінно визначає його повсякденне життя, соціальне і суспільне оточення. Здоров'я — це справжнє багатство, наявність якого ми з вами інколи ігноруємо. Здорові люди здебільш рідко замислюються про те, як правильно і розумно влаштувати свій

побут і життєдіяльність, щоб їхнє здоров'я залишалось міцним і надійним на тривалу перспективу. Наше власне здоров'я дуже легко втрапити. Люди, що страждають тими чи іншими, особливо хронічними захворюваннями, на практиці

кожного дня стикаються з масою проблем, які активно відволікають їх від справжнього повноцінного життя.

Міжнародний святковий день, спрямований на залучення широкої громадської уваги до цих проблем і питань.

Всесвітній день здоров'я, відзначається щорічно 7-го квітня. Це свято увійшло в традицію з середини минулого століття. Дата святкування Всесвітнього дня здоров'я

приурочена дню створення Всесвітньої організації охорони здоров'я, відомої нам під аббревіатурою «ВООЗ», а точніше,

дню прийняття статуту цієї організації. Статут ВООЗ було прийнято 7-го квітня 1948-го року, тоді ж, на першій сесії Всесвітньої асамблеї охорони здоров'я і виникла ідея проводити це міжнародне свято.

До 1950-го року цей день відзначався 22-го липня, в день, коли сталася масштабна ратифікація запропонованого Статуту ВООЗ, потім День закріпився за нинішньою датою.

Традиції святкування Всесвітнього дня здоров'я нерозривно пов'язані з діяльністю всієї системи нашої охорони

здоров'я. Працівники клінік, лікарень і госпіталів, ті, хто так чи інакше з обов'язку професії і служби надає медико-санітарну допомогу всім, хто її потребує, як найкраще розуміють цінність здоров'я. Профілактика та увага до нашого власного здоров'я, — є основною метою проведених медиками в цей день акцій та заходів. Численні інформаційні матеріали, семінари, виступи фахівців і навіть концерти, які приурочені цьому Дню, в простій і доступній формі пояснюють нам важливість цієї позитивної ініціативи.

Здоров'я може мати дуже дорогу ціну. І переважно це стосується спроб повернути його на своє місце. У Всесвітній день здоров'я ми бажаємо всім його надійного зберігання. Всім хворим — якнайшвидшого одужання. Медикам — хорошої матеріальної і технічної бази. Всім нам — бути здоровими і життєрадісними! Зі святом вас!

ДЖОН ВЕНГЕР — ТВОРЕЦЬ ГРАФІЧНОЇ СИМФОНІЇ

Якщо серйозно та глибоко займатися історією свого міста, несподівано спливають такі факти та імена людей, про яких складно навіть припустити, що вони наші земляки! Хіба можна було уявити, що легендарний засновник НБА Моріс Подолов, або видатний «француз» Дон Амінадо (Амінадав Шполянський), або відомий художник Амшей Нюренберг – народилися в Єлисаветграді? Ще одне таке ж гучне ім'я – Джон Венгер, знаменитий сценограф, живописець і графік!

Народився Яків Венгеровський 16 червня 1887 року у Єлисаветграді.

У віці трьох років хлопчик навчився малювати, граючись з пензликами і фарбою. Мати неохоче поставилася до цих занять сина і прагнула відгородити його від гри з мистецькими «іграшками», адже батько Венгера був місцевим художником, малював декорації для мандрівного театру, що не приносило великих статків.

Навчався хлопець у Єлисаветградській чоловічій гімназії, та не втратив захоплення малюванням, і за час здобуття освіти, відвідуючи Вечірні рисувальні класи при Єлисаветградському земському реальному училищі, досяг значних успіхів. Викладачі звернули увагу на хист до малювання і порадили батькам 13-річного гімназиста звернутися в Імператорську Академію мистецтв з клопотанням дозволити навчатися в Одеському художньому

училищі, в якому хлопець успішно провчився три роки.

По закінченню навчання, у 1903 році, Яків приїхав в Америку до свого дядька – власника крамниці у штаті Нью-Джерсі. Хлопець заробляв на життя моделюванням жіночого одягу та ювелірних виробів. Потім вступив до Нью-Йоркської академії дизайну.

В Нью-Йорку Джон Венгер, так тепер стали називати Якова Венгеровського, виявив інтерес до того, як музика та театр

пов'язані з художнім мистецтвом. Він повстав проти важких наборів і твердих напрямків декорацій часу. Одного разу він помітив світло на сітці від комарів на дитячій колясочці. Коли світло перемістилося через марлю, дитина стала помітною. Він сприйняв цю ідею і створив скрип, марлю, подібну до театральних сценічних дизайну. Цей пристрій – глибоке, новаторське розуміння співвідношення кольору і світла, яке сприяло тому, що Венгер став знаменитим передусім як театральний художник, зробивши революцію в художньому оформленні спектаклів.

У 1916 році була влаштована його перша персональна виставка в Нью-Йорку, яка отримала чудові відгуки. Її відвідав відомий актор Френк Конрой (1890–1964),

Я. Венгеровський

який запропонував Венгеру оформити на відкриття Грінвіч-Віллідж театру спектакль за п'єсою тоді ще маловідомого драматурга Юджина О'Ніла (1888–1953). Після триумфальної прем'єри автор (у майбутньому лауреат Нобелівської премії) О'Ніл сказав Венгеру: «Молодий чоловіче, відтепер весь світ буде знати вас!»

Його називали «майстром-колористом», «творцем графічної симфонії». Він був художнім керівником провідних бродвейських театрів. Багато працював у Метрополітен-опера, Бостонській опері та інших театрах. У 1919 році йому було замовлено виготовити ескізи декорацій до американської прем'єри балету «Петрушка» І. Стравінського та до багатьох інших постановок, які увійшли в історію американського театрального мистецтва.

А ще Венгер отримав світове визнання як живописець та графік (писав тематичні композиції, портрети, пейзажі, натюрморти, мініатюри та акварелі). Впродовж життя художника було влаштовано 25 персональних виставок у США, Канаді та багатьох країнах Європи.

Венгер входить до складу шести найвидатніших американських художників, а саме Грант Вуд, Джеймс Уїстлер, Фредерік Ремінгтон, на честь яких була випущена серія марок з їхніми картинами.

Понад 30 років уродженець Єлисаветграда віддав педагогічній діяльності, будучи заслуженим професором кафедри живопису університету Нью-Мехіко.

Всі роботи Венгера мали свій унікальний стиль. Він зміг забезпечити глибоку духовність і почуття чарівності через свої твори.

У 1976 році у віці 89 років Яків Венгер пішов з життя, залишивши безцінне багатство – чудову колекцію своїх картин. Венгер був люблячим чоловіком для своєї сім'ї та друзів. Його натхнення в мистецтві передавалося з покоління в покоління його родині.

В пам'ять про Джона Венгера Національне товариство художників акварелістів США заснувало премію його імені.

Нині його твори представлені в численних приватних та державних колекціях США, серед яких Музей міста Нью-Йорк, Музей Метрополітен, Бруклінський музей мистецтв, Музей сучасного мистецтва Гуггенхайма і Смітсонівський інститут, а також в Ізраїлі – Шолом-Асчу музей, Сафаді Mishkah Leomanuth музей, музей Clisentein і музей Тель-Авіва.

(За матеріалами краєзнавця та історика Володимира Боська).

Ірина Мармер

В С Е С В І Т Н І Я Д Е Н Ї П О Е З І Ї

Всесвітній день поезії був заснований на 30-й сесії Генеральної конференції ЮНЕСКО (Організація Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і культури) 15 листопада 1999 року. Мета свята – «підтримати мовне різноманіття за допомогою поетичного вираження і дати можливість бути почутими зникаючим мовам».

У 1998 році за пропозицією Марокко Виконавчий комітет Генеральної Асамблеї ЮНЕСКО розглянув святкування Всесвітнього дня поезії і рекомендував проводити подібні заходи в різних країнах світу. Всесвітній день поезії відзначається у всьому світі з 2000 року. В Україні – з 2006 року.

У рамках Культурного центру з 1997 року в Хеседі плідно працює Літературна студія «Одкровення». Щосереди її керівник Інна Вайнблат проводить засідання, учасниками яких є 16 членів студії.

Нещодавно через пандемію, або повітряні тривоги учасники студії зустрічались тільки під час онлайн-конференцій, в яких також брали участь поети, які мешкають за кордоном.

З вересня 2022 р. з'явилася можливість знов проводити засідання в Культурному центрі Хеседа. І до сьогодні наші зустрічі стали основним засобом навчання та комунікації студії.

Завдяки цьому в минулому році було проведено 52 засідання, на яких члени студії поглибили свої знання в області літературної критики і вдосконалили свою художню майстерність. З поетами, які під час війни тимчасово виїхали з України, а також з тими, хто за станом здоров'я не має можливості відвідувати засідання у Культурному центрі, проводяться онлайн-конференції по вікторках, на яких заочники мають можливість прослухати теоретичний матеріал,

познайомитись із своєрідністю творчості поетів різних напрямків і течій.

Курс теорії віршованої композиції веде Семен Вайнблат. У 2022 році він провів курс «Теорія перевіряється практикою». Невід'ємною частиною засідань є доповіді про життя і творчість вітчизняних і зарубіжних поетів – класиків і сучасників. Минулого року Інна Вайнблат познайомила учасників студії з короткими біографіями 52 поетів і їхніми кращими творами. А за три місяці 2023 року вона розповіла ще про 12 сучасних поетів, включаючи митців класичної української поезії.

Пріоритетними напрямками діяльності студії є вдосконалення літературних навичок у створенні віршів різних поетичних жанрів, в тому числі – твердих форм: від одновірша – до сонету. Радує поява нових членів студії, їхній інтерес до процесу віршування. На засіданнях йде жвава

дискусія і дружня критика віршів, написаних протягом тижня.

Цього року студію двічі запрошували співпрацівники Наукової національної бібліотеки для виступу перед читачами. Свої вірші читали: Гарі Перельдик, Світлана Потапенко-Калугіна, Марина Писаревська, Сергій Богуславський, драматичний актор, волонтер Хеседа – Євген Філіпенко і керівник студії. Виступила також гостя з Дружківки, – поет, прозаїк, журналіст Олена Кисловська. На обох зустрічах звучали вірші членів студії, які не мали можливості бути присутніми.

Надалі перед учасниками студії стоїть завдання – знайомити любителів поезії зі своєю творчістю, продовжувати традиційне проведення презентацій нових книжок та музичних збірок, творчих вечорів, літературно-музичних програм з участю майстрів художнього слова, співаків, акторів.

Семен Санін

П У Р И М Д Л Я В О Л О Н Т Е Р І В

Як ми любимо святкувати разом свята! І 10 березня 2023 у наших волонтерів з'явилася така можливість. Волонтери зібралися у Культурному центрі Хеседа, щоб відзначити свято Пурим. Усі раділи, як діти! Адже зустрічаємося рідко, дається взнаки ситуація в країні.

А зараз Пурим! Веселе свято! З масками, перевдяганням, читанням сувоє Естер, Пуримшпілем!

Відкрили нашу зустріч керівник Культурного центру Хеседа Ганна Розен та координатор проекту «Крила Доброти» Діна Попель. Вони тепло та душевно привітали всіх зі святом Пурим.

Про історію появи свята та традиції його проведення докладно і цікаво розповіла Світлана Лукіна, висвітливши найголовніше питання – чому ми так весело його відзначаємо.

А потім святкування тривало так, як

було задумано. Запальний танець Наталії та Олександра Бевзюків нікого не залишив байдужим. Невсучасними оваціями кілька разів просили їх знову і знову вийти на сцену.

У руках ще одного нашого нового волонтера Максима Кірсяня скрипка співала веселих та сумних єврейських пісень. Глядачі не відпускали артиста. Тоді він заспівав. Лунали українські та єврейські пісні нашої молодості. Це було здорово!

Лариса Діброва подарувала всім свій сольний чарівний веселий танець.

Після концерту, як належить на Пурим, на всіх чекали смачні частування. І яке ж свято без танців? Олександр Фінгерут співав та грав. А ми всі весело танцювали. Все, що відбувалося в залі, принесло волонтерам величезне задоволення!

Діна Попель

УВАГА! Діє «Гаряча лінія» ТЕЛЕФОНИ “ГАРЯЧОЇ ЛІНІЇ”

Шановні клієнти Благодійної Фундації «Хесед Шаарей Ціон»!

У такий непростий час ми розширили роботу «Гарячої лінії» (Call Center), яка працює з 3 квітня 2020 р. Вона створена для тих, хто самотній.

Якщо ви зіткнулися з проблемами, які виникли під час карантину, і поряд немає нікого, хто міг би вам допомогти, звертайтеся до співробітників та волонтерів Хеседи, які обслуговують «Гарячу лінію».

Вони намагатимуться надати вам допомогу.

Ви можете звертатися з будь-яких гострих питань за номерами телефонів, які наведені поруч, з 10.00 до 15.00 у робочі дні:

З мобільного:

0948634720
0948634710
0948634740
0948634770
0948634780
0948634810
0948634760
0948634790

З міського:

7934720
7934710
7934740
7934770
7934780
7934810
7934760
7934790

Не винятком є телефонний зв'язок з вашим куратором, але просимо поставитися з розумінням до переваженості співробітників БФ «Хесед Шаарей Ціон».

Ми завжди раді допомогти вам!
Бережіть себе!
Будьте здорові!
З повагою,

Діана Боровик

Н О В И Н И З І З Р А І Л Ю

За рік війни до Ізраїлю в'їхали 61,5 тис. громадян України та 159,1 тис. громадян Росії.

Армія оборони Ізраїлю повідомила про завершення операції «Лот», в рамках якої велось будівництво інженерних загороджень «лінією зіткнення» з палестинською автономією в Іудейській пустелі.

Запропоновано план врегулювання кризи в країні, викликаного юридичною реформою, що включає відхід Нетаніягу у відставку.

Верховний суд Ізраїлю БАГАЦ ухвалив визнавати шлюби, укладені з відеозв'язку.

Прем'єр-міністр Біньямін Нетаніягу зустрівся з міністром оборони США Ллойдом Остіном.

Ізраїль відхилив прохання про в'їзд до Ізраїлю Верховного комісара із зовнішньої політики ЄС Жозепа Борреля. Причиною відмови є різкі висловлювання Борреля щодо політики, яку проводить Ізраїль.

Прем'єр-міністр Біньямін Нетаніягу провів нараду, на якій було обговорено можливість збільшення допомоги Україні.

Під час візиту до Берліна прем'єр-міністр Біньямін Нетаніягу разом із канцлером Німеччини Олафом Шольцем взяв участь у церемонії пам'яті жертв Голокосту.

На вулиці ізраїльських міст виходять сотні тисяч протестувальників проти запропонованої урядом юридичної

реформи. Тепер мітинги проходять навіть по буднях, блокуються міські вулиці та міжміські магістралі. У протести включилися військовослужбовці та працівники оборонних підприємств.

Партія «Наш дім Ізраїль» виступила з програмою із 15 законопроектів щодо відділення релігії від держави.

Кнесет ухвалив закон про порядок оголошення прем'єр-міністра неідездатним. Міністерство оборони Ізраїлю опублікувало відео з випробування лазерної системи «Світловий щит» («Маген Ор»), здатної збивати на відстані до десяти кілометрів різної мети — безпілотні літальні апарати, мінометні снаряди, ракети та протитанкові ракети. Ця система доповнить ізраїльську багаторівневу систему оборони, що включає системи перехоплення ракет «Залізний купол», «Праща Давида» і «Хец».

На горі Айбаль у Самарії виявлено напис, датований XIII століттям до н.е. Це найдавніший із написів давньоєврейською мовою. Вона нанесена на згорнуту свинцеву пластину віком 3200 років. На ній вигравіровано іменне прокляття людині, яка не виконує заповіді Тори.

Опубліковано результати дослідження у двох ізраїльських лікарнях, де перевіряли ефективність діагностики ранньої стадії злоякісних пухлин молочної залози, легень, товстого кишечника та передміхурової залози за допомогою собак. Результати виявилися приголомшливими: собаки правильно визначили за запахом пацієнтів 92,8% пухлин.

П О Р А Д И Г О С П О Д А Р Ц І

У деяких країнах фініки їдять на сніданок, обід і вечерю. Їх їдять з чаєм, готують з них різні солодоші або просто загортають м'якоть в лаваш. У Китаї є провінції довгожителів, які харчуються тільки фініками і водою.

Особливо корисні фініки під час вагітності, вони полегшують пологи, сприяють виробленню організмом молока.

Фініки зміцнюють серце, печінку і нирки, підтримують кислотний баланс організму, живлять кров, тобто корисні при анемії і гіпертонії, підвищують імунітет, сприяють підтримці корисної мікрофлори кишечника.

У фініках найвища (до 65%) концентрація вуглеводів серед фруктів. При цьому фініки через збалансованість складу низькокалорійні, а тому сьогодні існують навіть фінікові дієти.

Фініки містять:

- 15 мінералів, серед яких високий відсоток кальцію, фосфору і заліза, а також протираковий селен. Десять фініків — це добова доза магнію для судин і сірки для волосся.

- Вітаміни А, групи В, С.

- Харчові волокна і пектин.

Прокористовуючи фініки, багата фітостеролами. Чотири види амінокислот, якими не може похвалитися більшість інших фруктів. Одним з них є триптофан, незамінна амінокислота,

що перешкоджає старінню, в першу чергу мозку.

Ці плоди покращують роботу легенів, заспокоюють кашель і виводять мокротиння, стимулюють діяльність серця, служать тонізуючим і зміцнюючим засобом, відновлюють сили після тривалої хвороби, допомагають при перевтомі і фізичній втомі, знижують ризик онкологічних захворювань, допомагають при паралічі лицьового нерва, стимулюють мозкову діяльність.

Фініки можна їсти при цукровому діабеті.

Фініки — це потужний детоксикатор, здатний виводити з організму солі важких металів.

Один фінік містить приблизно 23 калорії, тому фініки з успіхом замінюють солодоші тим, хто хоче схуднути.

Людина довгий час може харчуватися тільки фініками, отримуючи від них весь необхідний комплекс поживних речовин.

Фініки в їх складі корисніше ікри!

Як і мед, фініки не є передавачами паразитів. У них містяться речовини, що вбивають будь-які інфекції — хвороботворні бактерії і кишкові амеби. Їх вживання на порожній шлунок очищає організм від паразитів.

ПРИТЧА

«ОПУСТИ СКЛЯНКУ!»
(як потрібно ставитися до проблем)

Професор почав заняття з того, що взяв у руки склянку з водою і запитав студентів, що сидять в аудиторії:

- Хто знає, яка вага цієї склянки?

- Студенти зашепотіли.

- Близько двохсот грамів! Триста! Чотириста! — чулися вигукни.

- Чесно, я й сам не знаю точної відповіді, — сказав професор. — Але це зараз не головне. У мене таке запитання: що буде, якщо я триматиму цю склянку у витягнутій руці 2 хвилини?

- Нічого, — здивовано відповіли студенти.

- Справді, нічого, — вів далі професор. — А якщо дві години?

- У вас заболить рука, — вигукнув студент.

- А якщо я триматиму його у витягнутій руці цілий день?

- Швидше за все, рука оніміє. І висока ймовірність м'язового розладу.

- А як ви думаєте, чи зміниться вага цієї склянки від того, що я її цілий день триматиму?

- Ні, не зміниться, — здивовано переглянулись студенти.

- І що робити, щоб виправити цю ситуацію?

- Просто поставити склянку на стіл, — припустив один із студентів.

- Саме так! — вигукнув професор. — Запам'ятайте, хлопці: так само треба чинити з життєвими труднощами. Задумайся про

ПРИТЧА

проблему на 2 хвилини — і вона виявиться поряд з тобою. Думай над нею 2 години — і вона засмокуватиме тебе. Думай про неї цілий день — і вона паралізує тебе. Від довгих роздумів «вага» проблеми не зменшується, а навпаки, збільшується. Тільки дія дозволяє знайти вихід із становища.

Дуже часто навіть найпростіша, але своєчасна дія краща за нескінченні роздуми. Вирішіть проблему або відкладіть убик, інакше вона поглине вас цілком.

ЦАР

Злому та ледачому хлопцеві сказали: — Ох, людиною ти не станеш! Минули роки. А він узяв і став царем ні більше, ні менше. Прийшов і сказав: — Бачите... а казали... Йому заперечили: — Не говорили — не станеш царем, говорили — не станеш людиною!

ПРО КОРИСТЬ ЧИТАННЯ

Запитав у мудреця чоловік: — Навіщо ти читаєш книги, адже ти вже й так мудрий?

На що мудрець відповів зустрічним питанням:

- А навіщо ти їв сьогодні, ти ж їв учора?

- Чоловік, подумавши, сказав:

- Щоби підтримувати життя в тілі. Я їм, щоб не вмерти.

- Мудрець сказав:

- Так. Ось я, читаючи книжки, підтримую життя свого духа, живлячи його мудростями. Щоб мій дух не помер.

«О»
(как

Марк Штейнберг

“ЄВРЕЙСЬКИЙ ЦИТ СРСР”

Продовження. Початок у №177

Яків Зельдович та інші. Ракетобудування

Скорочено

Харитон керував Арзамасом-16 — зараз це Російський федеральний ядерний центр — понад 45 років і передав керівництво за два роки до свого 90-річчя. Саме він був генеральним конструктором усіх ядерних та термоядерних боєприпасів першого та другого покоління. Самою першою в довгому ряді цих випікаючих чудовиськ була авіабомба потужністю 30 кілотонн, що в перекладі на вибухову речовину нормальної потужності еквівалентно вибуху 30 000 тонн тротилу.

Не так уже й мало людей на планеті сьогодні знають імена перших атомних бомб, скинутих на Хіросіму та Нагасакі: «Малюк» та «Товстун». Але лише дуже обмежене коло фахівців розповідає, що першу радянську плутонієву бомбу її творці прозвали «Очковою», з -за двох круглих зарядних люків у головній частині, схожих на «окуляри» капюшона кобри, хоча офіційно вона звалася РДС-1. А першу серійну авіабомбу, прийняту на озброєння в 1953 році, що офіційно мала назву «Виріб-13а», в Арзамасі називали «Танею».

Потім було створено одну з перших у світі термоядерних бомб, потужністю в 400 кілотонн. Її батьком вважають найвідомішого атомника академіка Андрія Сахарова, хоча був у цього термоядерного монстра і співавтор, ім'я якого старанно замовчувалося у Союзі. Може бути, тому, що ім'я це — Віталій Лазаревич Гінзбург. І внесок його в бойовий термояд — вишочайший. Тому що саме він винайшов справжню термоядерну вибухівку — дейтерид літію — речовину, в якій ініційована позамежна енергія термоядерного вибуху. Академік Гінзбург, до речі, незважаючи на це, не мав доступу в Арзамас-16 і був конче обмежений інформації про те, що там вироблялося. Та й за своє відкриття отримав лише Сталінську премію. Цей найбільший фізик сучасності — лауреат Нобелівської премії 2003 року та ще безлічі наукових премій різних країн, не став Героєм соцпраці.

Тричі Героєм за термоядерну бомбу став Андрій Сахаров та третю Золоту Зірку отримав він за бомбу жажливішої потужності — 50 мільйонів тонн за тротилієм еквівалентом, що рівноцінно сумарній потужності всіх неядерних боєприпасів, застосованих у Другій світовій війні. Вона була виготовлена на пряму вимогу генсека Микити Хрущова та підірвана над Новоземельським ядерним полігоном. Генсек отримав намір налякати людство, тому й назвали бомбу «Кузькіною матір'ю!»

Так вийшло, що в американському ядерному центрі Лос-Аламосе значна частина вчених були етнічними євреями — американськими і європейськими, в основному — німецькими, що втекли від нацистів. Але й у радянському урановому проекті відсоток участі євреїв був не менш значним, ніж у американському. Починаючи з керівника всього комплексу робіт, начальника Першого головного управління при Радміні СРСР Бориса Львовича Ванникова, який отримав другу та третю зірки Героя соцпраці за ядерну та термоядерну бомби, ключовими особистостями були ще три тричі Герої: Юлій Харитон, Яків Зельдович та Юхим Славський, двічі Герої — Ісаак Кікоїн, Герої соцпраці: Лев Ландау, Георгій Флерів, Веніамін Цукерман. А також не стали «Героями»: Віталій Гінзбург, Лев Альтшуллер, Давид Франк-Каменецький, Віктор Турбінер, Лев Сороко, Петро Співак, Йосип Старий,

Йосип Шапіро та інші, що належали до племені, затаврованого анкетним «п'ятим пунктом».

Виникає, природно, законне питання: невже «вождь, батько і полководець всіх часів», його клевети, так уже добродушно дивилися на «засилля» єврейських кадрів у такій архіважливій та суперсекретній справі? Та ні, звичайно ж — ні! У «Спогадах» Андрія Димитровича Сахарова є дуже цікаве свідчення. У Першому головному управлінні при Радміні посаджений був на посаду особливо уповноваженого гебітський генерал якийсь Микола Павлов. Його особливі повноваження стосувалися головним чином контролю за дотриманням суперсекретності та «чистоти» кадрів уранового проекту. І коли одного разу академік Тамм поставив питання про прийом на роботу двох талановитих фізиків-євреїв, генерал Павлов прямо-таки вибухнув і закричав: «У нас і без того євреїв повнимповно! Навколо одні тільки євреї! Досить, ви нам русаків, русаків підбирайте, щоб цей Сіон підрозбавити».

Поведінка цього генерала в ролях відповідала духу, що панував у вищому керівництві країни. А там налаштовані були за першого зручного випадку змінити євреїв, які займали ключові пости в Арзамасі-16. У 1952 році з згоди Сталіна туди були спрямовані академіки М.А.Лаврентьев і А.А.Ільошин як «резервні» керівники. З ними прибув і штат «резервних» співробітників. Справа була перед випробуванням першого термоядерного боєприпасу та начальство не попрацювало навіть приховати, що ця команда призначена для негайної зміни Харитона, Зельдовича та інших євреїв у разі провалу випробувань.

У «Спогадах» Андрія Сахарова розказано також і те, що в «закритому» місті Челябінську-70 був організований, так би мовити, паралельний Арзамасу-16 дослідно-конструкторський центр на чолі з О.Забабахіним. Особовий склад цієї організації майже повністю складався з осіб неіудейського походження. Сахаров писав: «... Нікчемний прошарок євреїв у команді Забабахіна був аж ніяк не випадковим явищем. Тому що вищі чини Радміні у розмовах між собою називали цю команду «об'єкт Єгипет», маючи на увазі, що Арзамас-16 це «об'єкт Ізраїль». До речі, нашу ідальню для наукового персоналу вони прозвали синагога».

Проблема створення ядерної зброї не могла бути вирішена в одному лише Арзамасі-16 і в забахінській команді. Знадобилося створення колосальної системи закритих об'єктів, центрів та міст, де добувалася сировина, де вона збагачувалася, де виготовлялися боєприпаси і де вони випробовувалися. Наприклад, плутоній напрацьовувався в підземеллях «закритих» міст: Челябінськ -65 (нині Озерськ) і Красноярськ -26 (Железногорськ), розташованих на глибині майже 250 метрів, де і знаходяться найпотужніші гірничозбагачувальні комбінати.

Мало кому відомо і сьогодні, а тим більше невідомо було в радянські часи про роль, яку зіграли євреї - керівники у створенні та функціонуванні цих колосальних комплексів. Ключові позиції займали вони й у діяльності інших атомних виробничих центрів: Свердловськ - 45 (Новоуральськ), Красноярськ - 45 (Зеленогірськ), Челябінськ - 70 (Сніжинськ) і Томськ - 7 (Сіверськ).

Ці міста є найважливішою складовою частиною радянської ядерної спадщини. Вони були створені для здійснення різних етапів розробки, виробництва та обслуговування ядерної зброї. У їхньому персоналі — висококваліфіковані вчені та фахівці, чий знання та досвід представляють надзвичайний інтерес для держав, які прагнуть отримання ядерних збройових технологій. Чимало серед них осіб, так би мовити, єврейського походження. Цей персонал керує виробництвом, зберіганням та утилізацією великої кількості ядерних матеріалів, які, у разі втрати контролю за ними, можуть створити загрозу для людства.

У нових умовах сьогоденної Росії, закриті міста, що тісно пов'язані з ВПК, опинилися в особливо важкому положенні. Вони не тільки втратили колишніх привілеїв, але опинилися на межі краху та зникнення. Рівень зарплати співробітників закритих міст розійшовся з їх високою кваліфікацією. Масштаб безробіття в «атомоградах» вище, ніж у середньому у Росії. Особливо постраждали вчені та конструктори — інтелектуальна еліта закритих міст. Кожен другий безробітний тут має вищу або середню освіту. Крім того, вперше в історії закритих міст виникла реальна небезпека міграційного відтоку, зокрема, «витікання умів». Вийхати на роботу за кордон і тим самим збільшити свою зарплату саме менше в 10 разів, хотіли б багато спеціалістів. І, за даними американських розвідслужб, серед розробників атомної зброї у Північній Кореї, Ірані, Єгипті та Бразилії є люди з російських закритих міст. Ні, однак, ніяких сумнівів, що вони — не євреї.

РАКЕТОБУДУВАННЯ

Офіційною точкою відліку створення балістичних ракет у Радянському Союзі було прийнято вважати роботи ентузіастів типу Цюлковського та Цандера, певною мірою — діяльність ракетного НДІ у 30-х роках минулого століття. Після розгрому цього інституту, втрати та відправлення до ГУЛАГу його провідних співробітників, ракетна епопея тривала, нібито, лише роботами Корольова, Янгеля, Глушко, Челомея та ще кількох конструкторів такого ж найвищого рангу. Євреями серед них, за офіційною, природно, інформацією, і не пахло.

Насправді ж все було інакше. Радянська ракетна програма, по суті, була продовженням німецької.

Військові розвідники Ян Черняк та Шандор Радо регулярно повідомляли в ГРУ ГШ про ракетний центр Пенемюнде, про підземний завод «Дора» у Нордхаузені, де збиралися ракети Фау-2, та про інші об'єкти німецької ракетної програми.

І як тільки стало можливим обстежити засічені ними об'єкти в Польщі, Східній Пруссії та інших звільнених Червоною Армією місцях, туди вирушили спеціальні групи, що діяли під егідою всемогутнього СМЕРШ. У їхньому складі — чимало євреїв.

Керівником групи фахівців НДІ-1, що вилетіла в Німеччину в останні дні війни був Генріх Наумович Абрамович, видатний конструктор авіаmotorів. У своїх спогадах він розповідає: «...У міру очищення районів Берліна від фашистських військ, ми тут же проникали в доступні авіаційні та ракетні підприємства та збирали потрібні нам науково-технічні дані. Багато часу займав огляд головного випробувального центру на острові Пенемюнде. Усі зібрані документи та зразки були негайно відправлені до Москви...

...Відвідавши Нордхаузен, ми встановили місцезнаходження підземного заводу, що розпочав у 1944 році серійне виробництво ракет Фау-2. Завод розташувався в крейдяній горі, крізь яку були пробиті великі поздовжні тунелі та прокладено ряд поперечних. У поздовжному тунелі містився головний складальний конвеєр; по поперечним подавали великі деталі та вузли. Устаткування було першокласним. На заводі в Нордхаузені німці встигли зібрати близько 800 ракет Фау-2. Кілька сотень було скинуто на Лондон. Був план нової серії — 2000 штук...

Зі збіраною інформацією я відбув до Москви, а на місце викликав спеціальну робочу групу, яку очолили професор Ю.А. Победоносцев та Б.Є. Чортот. Там вони провели велику роботу разом із рештою і зібраними ними німецькими фахівцями з відновлення документації, що лежала в основі конструкції та технології ракет Фау-2...

Таких груп у Німеччині діяло чимало. Внаслідок їхньої роботи у Верховного керівництва Радянського Союзу виробилося рішення: негайно приступити до створення ракетного конструкторського центру, де розгорнути насамперед вивчення німецьких балістичних ракет та налагодити виготовлення їх аналогів.

Було визначено людину, здатну організувати такий центр у мінімально короткий термін.

ПЕРШИЙ ДИРЕКТОР РАКЕТНОГО НДІ

У кабінеті Сталіна генерал Лев Рувимович Гонор виявився зовсім для себе несподівано. І порядком перенервував. Та й було від чого. Того липневого дня 1946 його розшукали на дачі під Ленінградом, та привезли на аеродром, посадили у спеціальний літак. У Москві прямо з трапу — в лімузин та в Кремль. На все потрібно близько чотирьох годин.

Стільки і відпустив Сталін порученням, коли на нараді в його кабінеті міністр озброєння Устинов запропонував призначити генерала Гонора директором науково-дослідницького інституту, в якому буде зосереджено розробку стратегічних ракет.

Звичайно, цього сам Гонор знати не міг і в сакральний кабінет увійшов із чималим трепетом душевним. Хоча бувати там йому доводилося не раз.

Вперше — коли Сталін викликав його і наказав убути в Сталінград, прийняти директорство знаменитим артилерійським комбінатом "Барікади". Після того як цей комбінат був знищений німецькою авіацією, Сталін направив Гонора до Свердловська. Він очолив завод, розгорнутий з урахуванням Уралмаша і всю війну випускав гармати для танків та самохідних знарядь. Понад 30 000 таких гармат — майже всі радянські важкі танки та самохідні гармати були оснащені ними. Сталін же викликав його після війни та направив до Ленінграда керувати заводом «Більшовик», одним із найбільших військових підприємств.

Тож вчетверте поріг цього кабінету переступив вже Герой соцпраці, лауреат Сталінської премії, генерал-майор інженерно-артилерійської служби, кавалер п'яти вищих військових орденів. А вийшов із нього відповідальний керівник організації, якому було наказано у найкоротші терміни налагодити проектування далекобійних балістичних ракет.

Далі буде

К Л Ю Ч І Д О Щ А С Т Я — В П О С М І Ш Ц І

Так! І щоб переконатися в цьому, зовсім не обов'язково занурюватися в дебри наукових досліджень. Досить відвідати концерт, присвячений самому веселому святу Пурим, який з радістю зустріли в Культурному центрі благодійного фонду «Хесед Шаарей Цион».

Сценарій, написаний координатором проекту «Турботливий зв'язок» Ісанною Разінковою, розгортався як феєричний сувій, що прийшов з давнини. Першу частину вистави він наповнив магією святкових сюрпризів.

Першою з них стала поява на сцені феї Музики, образ якої в цей день прийняла керівник Культурного центру Ганна Розен. І, як власниця чарівної палички, вона стверджувала добро, бажала радісного настрою і в знак впевненості в красі світу запалювала посмішки на обличчях.

Актор театру і кіно Євген Філіпенко також вніс свій вклад у зал. Від імені багатолікого Януса він представився по-домашньому просто як Янкель. Перед глядачами ці два ведучі приготували казкове сценічне частування, яким виявилася пісня. І, звичайно ж, право першими виступати отримали діти — юна співачка Єва

Юхимович і зовсім маленький виконавець Рома Чабан. Весела пісня про те, як випав молочний зуб і тепер малюк ходить і свистить в нору, викликала найгучніші оплески.

Номер виявився настільки вдалим, що ведучі також запропонували пісню в якості другої страви. Але ще одна, в якій іспанська пристрасть йшла рука об руку з вічним фірмом жінки.

Лауреат міжнародних конкурсів, керівник хору єврейської пісні «Файерлех» Ганна Слободянік запально виконала серенаду французького композитора Лео Деліба «Красуні Кадікса не хочуть

одружуватися», довівши, що захоплення піснею передається співачці.

Гаряча страва після перших двох — закусточних — стала музичними загадками. Вони зберігалися в казані, відкрити який можна було тільки чарівною паличкою. Усі глядачі брали участь в цьому номері концертної програми, з радістю впізнаючи в римованих алегоріях свої улюблені інструменти: фортепіано, саксофон, орган і, нарешті, барабан, без

дробової перчинки з якого не сформується повна гармонія оркестру.

Однак слово було надано і скрипці, загадкової, але найреальнішої, яка в руках волонтерки Вікторії Волох відродила діапазон мелодій від Моцарта до «Семи сорок».

Від щирого серця продемонстрував ще одне диво, тепер уже ілюзію, маестро Олександр Яременко. Будучи в двох кроках від найвибагливіших очей, він відкривав і зрощував в кільце звичайну мотузку, перетворював спалену газету в долари, діставав монети буквально з повітря. Трюки були дивовижною спритністю рук. Коли маленька Єва допомагала йому, я згадав вірші Семена Кірсанова про мандрівного мага, у якого в долонях: «Ни ковра, ни веера, / Ни глотков огня... / Только мысль, чтоб верила / Публика в меня!»

І коли після цього залишилися губитися в здогадках, чим ще можна було здивувати творчий колектив, що забезпечує веселощі Пурима, в другій частині концерту втілилася давня легенда про величного царя Ахашвероша, його підступного міністра Амана, про мудрі поради Мордехая і, нарешті, про красу і проникливість єврейської дівчини Естер, яка волею долі стала дружиною могутнього володаря. І про

те, як вміло вона довела до своєї свідомості, кого слід стратити, а кого не можна чіпати і давати можливість жити за своїми законами і традиціями.

Музичний керівник

театральної студії «Одеські дворики»

Ірина Александровська і режисер Михайло Крупник працювали над тим, щоб кожна сцена вистави була настільки символічною і видовищною, настільки ж із жартівливими натяками. Східні танці гарему із зовнішньою пишністю проводилися під акомпанемент арії з оперети Імре Кальмана «Сильва»: «Без женщин жить нельзя на свете, нет!». Напевно, тому, що дами представляли електорат перед черговими виборами. Але які саме?

«Одкровення» Інна Вайнблат-Шафір, яка написала пуримську поетичну сценку, включивши до неї текст про Естер на мелодію пісні А. Ешпая «Ах, Одесса моя ненаглядная!»: «И молитвы, и пост в дни весенние / Даровали народу спасение! / Нам стех пор неведом страх, / в самых яростных боях / Ждёт врага позор и крах! / Ах, Эстер, без тебя в битвах с нечистью / Показать не могли б человечеству, / Что умеем не робеть, а с надеждой вдаль глядеть, / Побеждать и песни петь!».

Щоб підняти настрій глядачам, було представлено кілька анекдотів, коротких, але влучних, в яких комічний ефект досягався алогізмом ситуації або логікою парадоксу.

Щоб не вдаватися в теорію веселощів, а просто розважитися, Семен Вайнблат виконав асорті з пісень Бетховена, Дюбюка і Гарріса, яке послужило ілюстрацією давньої заповіді — напиться на Пурим таким чином, щоб прибрати з розуму серйозність, а з серця — смуток.

Волонтерка Людмила Мірошниченко розповіла про французького художника-сходознавця Поля Леруа, який отримав перші уроки живопису в Одесі. У Музеї

Виявляється, імператор стурбований вибором нової дружини. Першу свою дружину він відправляє на крижину в Антарктику. А далі... Відбувається конкурс красунь, які претендують на звання нової цариці. А далі йде каскад танцювальних номерів, які передають колорит країн, куди,

на думку сценаристів, прибувають красуні: з Дикого Заходу, з Японії. Поклошує короля спокушають чукотські красуні. Вони принесли з собою холод, а атмосферу зіграє іспанське фламенко. І все ж перевага віддається єврейській дівчині Естер. Вона постає під відому пісню, хіба що трохи перероблену з нагоди свята: «Жила, к труду привычная девчоночка обычная». Усім відомо, що на неї покладена велика місія, але відмовитися від гумористичної інтерпретації легенди неможливо. Як власне і прописує торжество Пурим. Уміння жартувати над своїми проблемами — важливий і корисний навик. А сам Пурим — це свято, коли все навпаки.

У результаті Амана засудили до повішення, його підступи закінчилися, пристрасті вщухли, а завіси злих інтриг були зірвані. Єврейський народ врятований! Це і є апофеоз дії і великий привід насолоджуватися життям.

Під загальні оплески Михайло Крупник знайомить всіх учасників шоу, вони не

зупиняються, коли називають інших представників творчого колективу культурного центру «Хесед». Їх тепло також було подаровано з в у к о р е ж и с е р у Олександрю Фінгеруту.

Про те, що Пурим — свято, яке завжди з нами, сказала від імені Літературної студії

західного і східного мистецтва зберігається його картина «Аман і Мордехай» (1884 р.).

Програму також урізноманітнили оригінальні і чарівні музичні мініатюри американського композитора Лероя Андерсона. На довершення всього на екрані монітора з'явився запис виступу команди КВН Дніпровського державного університету, який виконав перефразовану пісню «Давай запурим, товарищ, поскорей! А хто не пурит, тот — не єврей».

І життя йшло своєю чергою. Але стало на одну усмішку щасливішим.

Владислав Китік

ОДЕСА У СТАРИХ ФОТОГРАФІЯХ Рубрику веде Ілля Перстньов

В У Л И Ц Я П У Ш К І Н С Ь К А

Частина 2

Отже, продовжуємо нашу розповідь про вулицю Пушкінську.

У теплий літній день сонячні промені виблискують на фасадах її прекрасних будинків, алея могутніх платанів, почавшись від задумливого Пушкіна, супроводжує одеситів та гостей міста під час прогулянок, коли можна, не поспішаючи, помилуватися прекрасною архітектурою багатьох будівель.

Пушкінська — велична вулиця-красуня, де є неповторне змішання архітектурних стилів різних епох, які тонко і ненав'язливо підкреслюють вільний та міжнародний дух цього благословенного міста, яке виросло на межі степу і моря.

Колись ця вулиця називалася Італійською, але влітку 1880 року її перейменували на честь Великого поета, який оспівав наше місто і жив, правда всього один місяць, в будинку №13, де знаходився готель Сікара «Дю Норд».

Зараз на цьому місці розташований музей О. С. Пушкіна. Поруч із будинком стоїть пам'ятник поетові на повний зріст.

Хоча Пушкінська і починається від будівлі Думи, її перша нумерація починається від будинків на розі з Ланжеронівською вулицею.

Будинок №11, який також має №15 Ланжеронівською вулицею — колишній доходний будинок Клеймана. Побудований в 1832 р. за проектом архітектора Д. Торрічеллі, в стилі необароко, він був перебудований наприкінці XIX століття за проектом архітектора Д.Є. Мазірова. Будівля є пам'яткою архітектури та містобудування місцевого значення та кілька разів перебудовувалася.

У 1960-х роках до неї було додано 3-й поверх. Звичайно ж, будинок — прибутковий, тобто квартири та інші приміщення здавались в оренду.

У будинку розміщувалися в різний час: відділення англійської компанії «Вільсон Томас, син і Ко», відділення Одеської телеграфної станції, Бельгійське консульство, відділення 2-го страхового товариства. Нині це житловий будинок із адміністративними приміщеннями.

Будинок №12 також має №17 по вулиці Ланжеронівській. Побудований він в 1835 р. за проектом архітектора Ф. К. Боффо, в стилі класицизму для Г. Г. Маразлі, який згодом став міським головою.

Будинок був прибутковим і мав проїзди з обох вулиць, але до теперішнього часу проїзду посередині фасаду з Ланжеронівською не існує, а над цим місцем розташований довгий балкон.

З 1877 року у будівлі знаходився готель «Європейський», його господарем був А.В. Магнер, який також був володарем готелю «Лондонський».

Зараз цей житловий будинок з адміністративними приміщеннями є також пам'яткою архітектури місцевого значення.

На представлених фотографіях ви маєте можливість побачити триумфальну арку, споруджену на початку вулиці Пушкінської на честь приїзду імператора Миколи II в 1914 році. Також публікуються фотографії з описаними вище будинками.

ПОРТРЕТ НЕОПОЛІТАНКИ

В Одеському музеї західного і східного мистецтва відбулась радісна подія — презентація картини відомого італійського художника Вінченцо Іроллі (1860-1949) «Портрет неаполітанки».

Директор музею Ігор Борисович Поронік відкрив презентацію та розповів, що шедеври старовинного живопису з музейної колекції зараз в евакуації, а в залах музею відбуваються виставки сучасного мистецтва.

Заступниця директора з наукової роботи Ірина Глебова, вельми докладно розповіла про автора цієї картини, його прекрасний твір та давніх друзів музею Рубена Ашраф'яна і Романа Топілова, які подарували цей шедевр музею. Вони розповіли про свою співпрацю

з музеєм, відповіли на численні питання учасників презентації.

У своїй розповіді Ірина Глебова підкреслила, що музей вже давно не отримував у подарунок твору живопису такого високого рівня художньої якості, та ще й підписаний автором.

Вінченцо Іроллі народився 1860 р. у Неаполі. Навчався у Неаполітанській художній Академії, був учасником численних національних і міжнародних виставок у багатьох містах Західної Європи, зокрема у Паризькому Салоні, і отримував на них престижні нагороди та медалі.

У 1891 році, на виставці в Неаполі, його картину «Весна» придбав король Італії Віктор Еммануїл III. А картину «Різдво в Неаполі» на виставці 1894 року, в Берліні, було куплено за 23 тисячі лір, рекордну на ті часи суму. Останньою прижиттєвою виставкою художника став Національний вернісаж 1948 року у Кава де Тіррені.

«Портрет неаполітанки» демонструє стиль, якому автор був вірним все життя — так званий «мак'яйолі» (macchiaioli) від італійського «мак'я» — пляма. Це дуже експресивний живопис яскравими кольоровими плямами, із соковитою світлотінню.

Вінченцо Іроллі отримав велике визнання у публіки, передусім, як автор чарівних портретів дітей та жінок різного віку, серед яких є справжні італійські красуні, такі, як модель на цій картині з її юною південною красою.

Помер Вінченцо Іроллі у Неаполі 27 листопада 1949 у віці 89 років. Одну з вулиць міста назвали його ім'ям.

Семен Вайнблат

Фото Олександра Синельникова

СУЛАМІФА У ЧЕРВОНІЙ КОСИНЦІ

Відомо, що комуністи вмирають стоячи. Менш відомо, інтелігенти вмирають сидячи... Втім, і те, й інше придумано не нами...

Зінгер жив на останньому поверсі старого будинку на Ливарному, кількома поверхами вище за великого російського поета Миколу Олексійовича Некрасова, який, якби жив Зінгер років сто тому, був би його сусідом. Хоча, навіряд, хто б тоді дозволив єврею Зінгеру жити і працювати в Санкт-Петербурзі, та ще й у самому його центрі, зовсім недалеко від царя та цариці?

А зараз із його вікон було навіть видно Невський проспект, а якщо вийти на балкон — то й Нева. Ось що дала радянська влада трудящим! Особливо трудящим євреям!.. А невдячний Зінгер збирався чомусь їхати від неї і від того, що вона дала, далеко-далеко, де ніколи не бував ні великий Микола Олексійович, ні ще більш великий Олександр Сергійович; їхати в ті краї, про які так любовно писав Михайло Юрійович - «Расскажи мне, ветка Палестины...»

...Сходи, що вели до Зінгера, були вузькими і крутими, і Катя захекалася, поки піднялася до нього. Такі сходи не для інтелігентів.

Вона зупинилася біля дверей і перевела дух. І почала повторювати слова, які мала зараз вимовити перед старим письменником. Це лише три слова, після яких, за їхнім припущенням, дід повинен був здатися, одружитися з Катею і вивести її на бажану свободу.

Але як було їх вимовити?.. Любити одного і освідчуватися в коханні іншому, хай навіть і письменникові, хай навіть і єврею, хай навіть і від'їжджаючому — робота нелегка, пекельна робота. Легше працювати в шахті, на плантаціях кави, у копальнях Південної Африки. І як вона скаже йому ці три слова, коли навіть Саші вона не могла їх так довго сказати, рік не наважувалася. І лише одного разу, південної ночі, в Криму, коли вони купалися під низьким місяцем, і все було нереально і казково, і віяв теплий вітер, і впала зірка — вона їх сказала, під ніжний шум хвилі...

І вона зрозуміла, що не зуміє зараз вимовити три ці прості слова... Катя відступила від дверей і почала спускатися.

І ось тут двері відчинилися, і на порозі з'явився сухий, трохи згорблений чоловік у костюмі і з метеликом. І в начищених туфлях. І це незважаючи на ранок. Очі Зінгера посміхалися.

— Якщо ви піднялися на таку височінь — треба входити...

Він увів її у велику кімнату, всю обвішану портретами якоїсь жінки.

— Коли зранку до вас приходять така дівчина, — сказав Зінгер, — це вірна ознака, що день буде вдалим... Я маю чай і какао. Кави я не маю. Чому ви віддаєте перевагу?

— Віскі, — зненацька відповіла Катя.

— Уявіть собі, маємо! Але без содової. Ви п'єте віскі з лимонадом?

— Чистий, — сказала Катя.

Зінгер налив.

— Місяць тому, — промовив він, — я проводжав друга, — він зайшов до мене з цією пляшечкою. Я вважаю, що у неї дуже гарна назва: «Білий кінь». Це красиво... Тому що ми всі трошки коні...

Катя кивнула і залпом випила келих.

— У вас не знайдеться цигарки? Я коли п'ю — завжди курю.

— Один порок породжує інший. Я, наприклад, коли курю, починаю думати...

— Це порок? — Запитала Катя. — Найстрашніший, — відповів Зінгер, — і сигарети не маю. Все життя я курю люльку.

— Давайте люльку, — погодилася Катя. Вона дуже хвилювалася!

Якщо ви коли-небудь освідчувалися у коханні, то знаєте, що це таке...

— Ви любите люльку? — Зінгер трохи помітно посміхнувся. — Якому дереву ви віддаєте перевагу?

— Яблуні, — сказала Катя.

— З яблунь, на жаль, люльок не роблять. Я вам порадив би з вишневого кореня... Я люблю її найбільше. Тримайте...

Катя взяла трубку і почала гарячково її розпалювати.

— Хвилиночку, хвилиночку, спочатку покладемо в неї тютюн. У мене, правда, міцний, капітанський, скоріше для датського шкіпера, але що робити. — Він любовно набив їй люльку.

— Ось тепер розпалюйте.

Катя затяглася, випустила дим прямо в обличчя Зінгера і, ніби ховаючись за цією димовою завісою, випалила:

— Я вас кохаю!

І закашлялася. І довго-довго кашляла. Зінгер дивився на неї, як дивляться на хлопця-пустуна.

Катя перестала кашляти.

— Ви чули, що я сказала?

— Чув, — відповів Зінгер.

— Чому ж ви мовчите?

— Люба моя, — сказав він, — ви добре подивилися, кому ви це кажете? — Так, так! Я люблю вас і хочу з вами.

— Куди? — перебив він. — Куди, моя дівчинко?

— В Ізраїль, — сказала вона.

Зінгер підійшов до Каті і ніжно провів рукою по її волоссю.

— Волоссю її, як череда кіз, що сходять з гори Гілеадської...

— Що? — Не зрозуміла Катя.

— ...Зуби її, як череда вистрижених овець, що виходять із купальні... Дівчинко моя, — сказав він, — я не їду туди жити. Я їду прямо на цвинтар.

Може, я й не потраплю на Олійну гору, але я хочу, щоб мої кістки лежали в рідній землі... А тут є юне створіння, курить люльку і освідчується вам у коханні!

— Я знала, — відповіла вона, — я знала, що мені не вдасться. Тому я й хотіла піти.

— Перестаньте димити, — сказав Зінгер, — це не дуже романтично, коли жінка палить люльку. А до зізнань я звик. І не в молодості, а в старості. З тих пір, як я подав на виїзд, мені зізнаються у коханні, в середньому, раз на тиждень. Погодьтеся, це часто для мого віку? Інший би втратив голову, але я бережу її для Святої Землі... Чи не здається вам, що це пекельна праця, — освідчуватися в коханні такому як я?

Яка смішна річ — присягатися мені в любові до труни. По-перше, що це за кохання, на кілька місяців або навіть років; а по-друге, їм так хочеться за мене, як мені в рідну землю.

Він засміявся і почав набивати люльку.

— Скажіть мені, дівчинко, чому ви хочете тікати звідси?

Вона раптом відчула, що може говорити з цією людиною щиро та просто.

— Марке Аркадійовичу, — сказала вона, — одного разу я гуляла містом і увійшла до тунелю. Автомобільний тунель, якихось метрів сто... Там було багато машин, і десь у середині я відчула, що мені не вистачає повітря. Мені не було чим дихати. Я страшенно злякалася та побігла. І потім довго не могла перепочити.

Вона відпила віскі. Зінгер довго дивився у вікно на чергу за лимонами, а потім просто сказав:

— Добре, якщо ви мене так любите — добре. Я згоден. І ми з вами, наречена моя, підемо в РАГС...

Катя схопилася і поцілувала Зінгера.

— Тільки без цього, — буркнув він, — давайте без обіймів. Приготуйте всі документи, і завтра я на вас чекаю у себе.

— Завтра? — перепитала Катя. — Даруйте, але завтра я не можу.

— Чому?

— Я спочатку повинна розлучитися.

— Ви заміжня?!

— Так, — відповіла Катя.

— І ви його любите?

— Так.

— І він залишається?

— Поки що, ненадовго. Він не знайшов собі ще нареченої, розумієте? Але він знайде, він...

— Дівчинко моя, — перебив її Зінгер, — не розлучайтесь! — Його очі раптом запалали: — Не розлучайтесь, закликаю вас! Тільки разом. Разом! А не можете разом — так разом тут! У тунелі! Скажіть мені, що вам без нього свобода? Що вам радість без нього, чий стан подібний до сарни чи молодого оленя на горах бальзамічних? Дурниця! Це я кажу вам, бо ходив уже по цих горах, я йшов уже по ханаанській землі і дихав повітрям пророків, але не було мені спокою, бо вона була тут. Тут!

— Хто вона? — Запитала Катя.

— Що вам скаже її ім'я? — відповів Зінгер. — Можете називати її Суламіфа. Хоча звали її інакше. Але якщо хочете — «Пісня над Піснями» Соломонова — це про неї. Тому що волосся її, як стадо кіз, що сходять із гори Гілеадської... Я поїхав у шістнадцятому. У Палестину. І вона мала незабаром приїхати. І ми мали жити біля самого Мертвого моря. Як наші пророки... Але вона не приїхала. Ця Суламіфа стала комсомолкою, у червоній косинці. Суламіфа вирішила будувати нове суспільство братства та справедливості. І я покинув усе і повернувся до неї. На це болото!

Він зітхнув:

— Це сильна штука — кохання, якщо воно може змусити повернутися сюди...

Олександр та Лев ШАРГОРОДСЬКІ

Він довго пихкав люлькою і мовчав. І Катя мовчала.

— Я теж біжу заради кохання, — сказала вона. — Тому що я люблю його, а він не може тут жити.

— Я повернувся заради кохання, — зітхнув Зінгер, — ви тікаєте заради кохання. Все заради кохання. Але вибачте мене, дівчинко моя, якщо я вас спитаю, що ви робитимете там, коли він не приїде?

— Він приїде, — упевнено сказала Катя.

— Ви вірите, як я вірив! Як я на неї чекав там! Немає поета, здатного описати це. А потім — приїхав... І вона — хай для вас вона залишиться Суламіфою, — вона не могла пробачити, що через неї я повернувся сюди. Все життя вона не могла собі пробачити. Вона казала, що все це через неї, що я пішов у в'язницю, потім на війну, потім знову до табору... І що через неї загинули обидва наші хлопчики... І вона говорила: «Подивися, що наробила любов! Помилуйся її справами!» І що я міг відповісти? Нічого! Тому що кохання сильне, як смерть! Так, вона прозріла швидко, вона швидко зірвала цю червону косинку, але було пізно... Все життя вона вважала себе винною у всьому. Від цього вона й померла... Я так гадаю... Все наше життя тут було прагненням туди! Туди! Але ж нас не випускали. Нас не випускали навіть тоді, коли випускали вже багатьох. Вони не пояснювали чому. І вона захворіла... То була туга. Туга через те, що вона ніколи не бачила... Я так і не вивіз її...

Він дивився у вікно, і сльози повільно котилися його виголеним обличчям. Потім він показав на портрети на стінах.

— Це вона, — сказав Зінгер, — я любив її малювати... Усі сорок сім років...

Катя довго дивилася на цю Суламіфу, яка на всіх портретах була такою молодою, і їй здавалося, що Суламіфа їй щось каже.

Зінгер дивився на портрети поглядом закоханої людини. — О, ти прекрасна, моя люба, — тихо промовив він, — ти прекрасна...

І Катя раптом ясно побачила, як жінка з портрета посміхнулася і сказала: «О, ти прекрасний, любий мій, ти прекрасний...»

— Я поїду з вами, — сказала Катя, — я не хочу тут жити.

...І минуло те літо. І осінь. І зима. Весна та ще одна зима... Проводив їх Сашко і більше ніхто. Зінгер узяв із собою один портфель: фотографії та кілька книг. І ще багато. Але митниця не змогла цього виявити — все було в його старому та доброму серці...

У Каті в сумочці лежали теж фото та губна помада.

Вони піднялися трапом і обернулися. Був початок весни. Сашко стояв далеко, на балюстраді, і махав їм рукою. Катя поправляла волосся, щоб непомітно стерти сльози.

— Він приїде, — сказав Зінгер.

Літак розбігся і полетів прямо, до веселого сонця.

— О, ти прекрасна, моя кохана, ти прекрасна...

— О, ти прекрасний, мій любий, ти прекрасний...

ВОЛОНТЕРСЬКА ВІТАЛЬНЯ

Проект "Крила доброти"

Рубрику веде Віра Шаховцева

ЛЮДИ "ЗОЛОТОГО ВІКУ"

Початок у № 196

ПОГОВОРИМО ПРО РОБОТУ МОЗКУ

І все ж таки, з деякими шаблонами можна і потрібно боротися. Вони часом заважають нам приймати найбільш оптимальне рішення у тій чи іншій ситуації – ми просто обираємо найпростіший варіант дій, навіть не аналізуючи альтернативи. Шаблиони впливають на наші відносини з оточуючими, в результаті страждає наша здатність розуміти чужі емоції та співпереживати через те, що ми просто не можемо уявити себе на місці іншої людини.

Як боротися з когнітивними спотвореннями-шаблонами? Насамперед, просто почати їх помічати. Знаючи про всі хитрощі, які використовує мозок, щоб обдурити нас, ми зможемо помічати їх у своїй поведінці, а значить, і впоратися з ними буде простіше.

Не поспішати діяти за першим спонуканням, дати собі кілька секунд/хвилин, щоб пошукати інші варіанти дій. Чим ширшим буде наш світогляд, тим більш розвиненим стане наш мозок і тим ймовірніше, що ми будемо приймати рішення і розуміти оточуючих осмислено, а не тому, що так вже записано в програмі мозку.

Часто нам важко відключитись від зовнішнього світу. Думки керують нашою поведінкою та почуттями і не дають нам жити усвідомлено, тобто з увагою до того, що відбувається з нами. А ми часто не помічаємо, чи не пам'ятаємо, що їли, чи прийняли вчасно ліки, куди поклали ключі. Мозок не зник відзначати нейтральні речі та події. Ми вибираємося: у мене голова і так забита. Але є східна мудрість: «в наповнений посуд нічого не додаси».

Якщо наш мозок «забитий», отже, потрібно звільнити там місце, створити йому такі умови, щоб він міг зробити це сам.

Ці умови для нього – стан спокою, медитації. Основа цього стану – повне розслаблення та безоцінність. Влаштуйтеся зручно, закрийте очі, розслабтесь. Перевірте, чи вільна ваша шия, щелепи, плечі, постарайтеся як би розтектися по стільцю або кріслу.

Відчуйте приємне звільнення м'язів від напруги. Зверніть увагу на ваше дихання. Слідкуйте, як повітря наповнює ваші легені, як тіло стає все легшим та легшим. Не давайте жодних оцінок своєму стану. Приймайте все як є, не лайте себе за сторонні думки. Дайте своєму тілу самому розібратися із собою.

Перебуваючи в спокої, ми знижуємо рівень стресу, зберігаємо свої внутрішні ресурси, даємо можливість організму відновитися. А головне, наш мозок, що відпочив, підказує нам відповіді на хвилюючі нас питання. Згадайте прислів'я – «Ранок вечора мудріший».

Крім того, медитація позитивно позначиться на вашій пам'яті та настрої. Головне правило: «Якщо у вас немає часу на релаксацію – значить, вона для вас вкрай необхідна». Розслаблення заощадить нам більше часу, ніж ми на нього витратимо.

Ослаблення пам'яті, когнітивні порушення, розумова деградація, деменція – часто це наслідок одноманітності життя. Щоб цього уникнути, потрібно змушувати мозок робити те, що він раніше ніколи не робив.

Всім відомі традиційні прийоми для цього: запам'ятовування віршів, вивчення іноземної мови, розгадування кросвордів, різні ігри (шахи, шашки, sudoku, карти, доміно), розгадування загадок (чому стоп-кран у поїзді синій, а в літаку – блакитний?). Але є ще багато інших способів для тренування мозку:

- Виконуйте звичні дії (чистка зубів, розчісування волосся, відкривання дверей

ключем та ін.) лівою рукою (лівші – правою) або із заплученими очима.

- Щоразу змінюйте звичний маршрут додому. Під час поїздки пропустіть зупинку, або вийдіть на зупинку раніше.

- Намалюйте картку вашого (сусіднього) кварталу або вулиці по пам'яті.

- Малюйте однакові фігури (коло, квадрат) одночасно двома руками. Коли виходитиме, перейдіть на одночасне зображення літер алфавіту або одночасне малювання різних фігур.

- Не поспішайте користуватися калькулятором. Рахуйте в голові. Запам'ятайте номери телефонів.

- Спілкуйтеся з новими людьми. Так ви стикаєтеся ще й з новими ідеями та іншим способом мислення. Це також стимулює роботу мозку.

- Потрібно знайти достатньо часу для повноцінного сну. Мозку потрібно 6-8 годин спокою, щоб пройшли всі процеси, пов'язані з інтеграцією нових навичок та інформації у довгострокову пам'ять.

- Підкріплюйте мозок та організм корисною їжею. Найкраще для такого підживлення підходять яйця, фрукти, овочі, горіхи, риба, молочно-кислі продукти.

- Виконуйте фізичні вправи. Від регулярного навантаження тіла між клітинами мозку виникають нові зв'язки.

- Більше слухайте музику. Вона стимулює мозок особливим чином. Мозок людини, яка слухає або виконує музичний твір, як показує енцефалограма, активний практично цілком.

У тренуванні когнітивного мислення необхідні регулярність та бажання самої людини. Тільки при дотриманні цих умов можна отримати добрий результат, ми зможемо залишатися в хорошій формі та відсувати час появи змін, пов'язаних із віком.

Далі буде

ПРОЕКТ "КЕШЕР ДОРІТ" У ДІІ

"Дитяча програма", яка працює при БФ "Хесед Шаарей Ціон" успішно продовжує свою діяльність у рамках проекту "Кешер доріт" ("Зв'язок поколінь"), розпочатого в липні 2022 року.

Мета цього проекту допомогти літнім людям долати почуття самотності, набуття ними обставинки сімейності, де є дбайливі діти та онуки і де дітям прищеплюються навички турботи про старше покоління. Реалізується проект за підтримки "Джойнта".

Двічі на тиждень (по вівторках та середах) учасники проекту (літні люди та сім'ї з дітьми) збираються у "Денному центрі" Хеседа. Кожна зустріч присвячується певній темі. Окрім цього, учасники зустрічі спілкуються, співають, спільно вирішують кросворди та ребуси.

Оскільки наближався час святкування Пурима, ми вирішили присвятити чергову зустріч підготовці до цього свята. Як відомо,

на Пурим прийнято одягати яскраве вбрання, влаштовувати костюмовані вистави та маскаради. Тому волонтер нашої програми

Ольга Сиреніна провела для учасників проекту "Кешер доріт" творчий майстер-клас. У майстер-класі взяли участь 15 осіб, і вона розповіла їм про історію, традиції та звичаї Пурима, у деталях пояснила дітям і дорослим, як заздалегідь заготовленими шаблонами, використовуючи картон, фарби, клей та стрази, самим робити святкові маски.

Серед волонтерів немає великих проміжків між словом і справою. Вони діють за принципом "сказано-зроблено". Особливо приємно було спостерігати, як дружно та весело беруть участь у творчому процесі представники різних поколінь – від 5 до 96 років, і це приносить їм радість. І діти, і дорослі отримали море позитиву від створення маскарадних масок, і ми з задоволенням усвідомлювали, що мета проекту "Кешер доріт" досягнута, і наші учасники щоразу

чекають з нетерпінням таких зустрічей, щоб поринути в обстановку сімейності та доброго чуйного ставлення молодшого покоління до людей срібного і золотого

віку з відкриттям різноманітних пізнавальних тем.

Напередодні славного Пурима ми щиро привітали всіх зі святом і побажали вірити в диво та удачу, чинити так, як наказують нам наші добрі серця! Пусть це свято подарує світло надії та посмішки! Нехай смачне вино та гоменташі подарують солодкий смак до життя!

Світлана Новаковська

Новини світу, України, Одеси

У Франції триває загальний страйк проти закону про збільшення пенсійного віку, що проводиться профспілками, з 62 до 64 років. Митингувальники заблокували міжнародний аеропорт "Шарль де Голль".

Генеральний секретар ООН Антоніу Гутерріш прибув до Києва та провів зустріч із президентом України Володимиром Зеленським. Основним предметом переговорів стала "зернова угода", підписана Росією, Україною, Туреччиною та ООН, яка забезпечила доставку на міжнародний ринок українського та російського зерна. Зерновий коридор із портів Одеської області продовжили на 4 місяці. Однак Росія визнала продовження лише на 60 днів – до 18 квітня.

В Україні почали виготовляти безпілотні літаки, здатні автономно пролітати до 3100 км.

Президент Зеленський звільнив голів Луганської, Одеської та Хмельницької ОДА.

Одеська область 27 лютого відзначила день свого утворення; їй виповнився 91 рік. Це найбільший за територією регіон України з багатою історією, дивовижною природою та глибинними культурними традиціями.

Одеський спортсмен Василь Михайлов став переможцем престижного міжнародного турніру з вільної боротьби.

У великій залі Одеської філармонії виступив відомий співак міжнародної оперної сцени, литовець Крістіан Бенедикт.

Одесит Вадим Новіков став переможцем міжнародного турніру «Bellu Memorial» з фігурного катання.

В Одесі зростає захворюваність на коронавірус.

Одеський бізнесмен та засновник благодійного фонду "Хвиля 91" Олександр Яковенко повідомив про створення фабрики з виробництва дронів та антидронових засобів разом з Національною гвардією України. Фабрика може випускати близько 1000 дронів на місяць.

Місцева влада Одеси підготувала нову редакцію Статуту міста. Він є основним місцевим нормативно-правовим актом міської громади, що має вищу юридичну силу в системі таких актів на території міста.

За попередній рік до поліції Одеської області через домашнє насильство звернулося понад 21.000 жінок. Понад 10 тисяч цих випадків було підтверджено; по кожному з них було вжито необхідних заходів.

У Великій залі Одеської філармонії відбувся концерт віртуозного піаніста, лауреата багатьох престижних міжнародних конкурсів Романа Лопатинського.

Відкрився транзитний рух автотранспорту вулицями Приморською, Пирогівською та Маріїнською.

НЕОРДИНАРНІ ОСОБИСТОСТІ

ПІАНІСТ І НІМЕЦЬ В КИИ ОФІЦЕР

Владислав Шпільман народився в 1911 році в польському місті Сосновець в сім'ї Шмуеля (Самуїла) і Естер (Едуарди) Шпільман. Закінчив з відзнакою Варшавську консерваторію, потім в 1931 році отримав стипендію для вивчення композиції у Берлінській школі вищої музики.

Після приходу нацистів до влади в Німеччині він повернувся до Польщі і працював під псевдонімом Ал Легро на варшавському радіо, займався складанням симфонічної музики і музики для фільмів.

Шпільман став відомим музикантом у Польщі; продовжуючи працювати на радіо, він виступав у концертах з відомими скрипалями світового рівня.

Після окупації Польщі сім'я Шпільманів опинилася у Варшавському гетто. Їм навіть не довелося переїжджати – вулиця Слизька, де вони жили, знаходилася в центрі гетто.

Під час «Великої акції» 16 серпня 1942 року члени сім'ї пройшли селекцію і підлягали відправленню до табору Трєблінка. 19 серпня вони вирушили до пункту перевалки.

Під час завантаження в оброблені хлором вагони поїзда один з єврейських поліцаїв, який був знайомим Шпільманів і знав Владислава як відомого музиканта, виштовхнув його з натовпу. Він більше ніколи не бачив своїх батьків, сестер і брата.

Після цього Владислав працював будівельником, розбирав зруйновані стіни, тягав вапно, цеглу і дивом кілька разів уникав смерті під час чергових відборів.

Коли депортація решти євреїв знову стала жорсткішою, Шпільман у лютому 1943 року прикинувся «арійцем» – вперше за три роки зняв нарукавну пов'язку із зіркою і, пройшовши повз ворота гетто з натовпом робітників, втік.

Після заколоту, що спалахнув в гетто, нацисти за допомогою своїх польських соратників жорстоко розправилися з повстанцями, а потім вся територія гетто була зрівняна з землею.

Аж до Варшавського повстання Владислав скитався по своїх знайомих з Польського Радіо. Серед них були поляки Анджей Богуцький із дружиною Яніною, які приховували його на різних квартирах, підвалах, на горищах.

– Богуцькі приготували для мене ліжечко, – згадував пізніше Шпільман. – Після бараків на яких я спав раніше, це здавалося розкішним ліжком. Я був щасливий, що не бачу німців, не чую їхніх криків і мені не потрібно боятися, що в будь-який момент мене може побити або навіть убити якийсь есесівець.

Однією з його схованок була квартира в центрі міста, де все окупували німці; у разі небезпеки він ховався на горищі. Але 12 серпня будинок, оточений німцями, підпалили.

“Ось вона, моя смерть, якої я чекав п'ять років, з якої я вислизав день за днем, так що тепер вона дійде до мене, – писав пізніше Шпільман. – Очікував, що німці мене схоплять, будуть мене катувати, потім мене розстріляють або задують в газовій камері, але я ніколи не уявляв, що мене спалить живцем. Цього можна уникнути, проковтнувши снодійне. Незважаючи ні на що, моя смерть буде набагато легшою, ніж смерть моїх батьків і родичів, закатованих в Трєблінці”.

Але Владислав дивом вижив. Після придушення Варшавського повстання він залишився одним з небагатьох варшавців у центрі міста. Він переховувався від гестаповців у зруйнованих будинках і сильно страждав від недоїдання – у нього залишилося всього кілька сухариками на дні мішка.

Коли випав перший сніг, стало ще гірше. Холод мучив все більше і більше, хоча Владислав лежав там, закопаний в купу ганчір'я, які знайшов під час своїх пошуків.

Він зробив лігво в кутку горища під вцілілим шматком даху, але велика частина даху була зірвана і сніг проникав з усіх боків. Вранці ганчір'я покривалися пухнастим шаром снігу.

Через два дні напівживий Шпільман відправився на пошуки їжі. Дістався якоїсь кухні, звідти до комори. Там було кілька банок, кілька мішків і пакетів, вміст яких потрібно було перевірити. Він був поглинений цим, і з подумків його вивело лише питання, яке пролунало німецькою мовою прямо за його спиною:

– Що ви тут шукаєте? Хіба ви не знаєте, що сюди переїжджає штаб оборони Варшави?

Сили нарешті покинули Владислава. Він опустився на хиткий стілець і приречено сказав:

– Роби, що хочеш, зі мною. Я не буду звідси переїжджати.

– Я не збираюся робити вам ніякої шкоди! – знизав плечима офіцер. – Хто в – Я піаніст.

Офіцер з явною зневагою глянув на обірваного чоловіка, а потім, ніби раптом щось усвідомивши, поглянув у бік дверей, що вели з кухні до віталень:

– Пішли зі мною.

Вони увійшли в сусідню кімнату, де біля стіни стояло піаніно. Офіцер вказав на нього рукою:

– Зіграйте що-небудь. Якщо хтось прийде, сховайтеся в коморі, і я скажу, що грав сам, хотів випробувати інструмент.

Шпільман не бачив інструменту вже два з половиною роки. Його пальці були скостенілі, покриті товстим шаром бруду, нігті не різалися з того дня, як спалахнула пожежа в будинку, де він переховувався. Кімната була без скла у вікнах, механізм роздувся від вогкості, клавіші важко піддавалися тиску пальців.

Він торкнувся клавіш, пальці тремтіли. Скляний, деренчливий звук, що вибухнув від засмученого інструменту, відбивався від порожніх стін квартири і сходової клітки.

Офіцер стояв, мовчки дивлячись на Владислава, потім зітхнув і сказав:

– Не варто тут залишатися, скоро зайде штаб. Я вивезу тебе за місто, кудись у сільську місцевість, і ти будеш там у безпеці.

Шпільман відповів, що не може піти.

– Ти єврей?, – здогадався офіцер. – Це, звичайно, змінює справу.

Оглянувши притулок Владислава, капітан зрозумів, що він ненадійний і запропонував Шпільману нову схованку, якої раніше той не бачив: над горищем, під коником даху, лежали дошки так, що людина могла на них поміститися. Знизу це місце

було практично неможливо помітити. Вони знайшли в будинку сходи, які можна було перетягнути нагору.

Пообіцявши наступного разу привезти їжу, капітан збирався піти. Тільки тоді Шпільман наважився спитати:

– Ви німець?

Питання, здавалося, розлютило офіцера. Він почервонів і мало не закричав: – Так, я німець! І мені соромно за все, що відбувається.

Різким рухом він простягнув руку музиканту і пішов. За три дні капітан знову з'явився, приніс їжу і теплий одяг, в тому числі і зимове офіцерське пальто.

Для Шпільмана виснажливі тижні, які він провів у темряві свого притулку, затьгнулися. Німецький штаб був роташований внизу, будівлю охороняли вартові, але, на щастя, ніхто не помітив його схованки.

Останній раз капітан прибув ввечері 12 грудня 1944 року. Він приніс великий мішок з їжею і теплу ковдру. Він сказав, що залишає Варшаву зі своїм підрозділом, і побажав музиканту трохи більше терпіння – російські війська поруч, війна повинна закінчитися не пізніше весни.

Вони вже попрощалися, коли Шпільман раптом вирішив назвати себе – відповідного приводу раніше просто не було, бо офіцер не ставив зайвих питань.

– Ніхто не знає, як обернуться наші долі, – зазначив музикант. – Можливо, я залишусь в живих і знову попрацюю на радіо. Пам'ятай моє ім'я: Шпільман, польське радіо. Якщо я зможу щось зробити, щоб допомогти вам, розраховуйте на мене.

Капітан нічого не сказав, але було помітно, що він задоволений пропозицією. Потиснувши руку піаністу, він пішов.

Намагаючись витратити якомога менше енергії, Владислав цілими днями лежав під ковдрою, чекаючи або смерті, або дива, а за два тижні почув гуркіт гармат з мовчазного фронту на Віслі. На світанку він почув, як десь поблизу встановлені гучномовці, що передають повідомлення про розгром німців і про те, що армія Жимерського разом з Червоною армією звільнила Варшаву.

Після цієї звістки Шпільман вже не міг залишатися у своїй схованці – він надів тепле пальто, залишене йому офіцером, і вийшов на вулицю.

Зовсім не думаючи про свою зовнішність, музикант намагався звернутися до перехожих, але польський солдат, який випадково опинився поруч, вистрілив чергою з автомата, і піаніст ледве встиг схватитись у парадному..

Тоді він повільно вийшов на вулицю, і шосили почав кричати:

– Не стріляй! Я поляк!

На щастя, йому дали шанс все пояснити – після цього його забрали до військової частини, а за пару тижнів Владислав знову відчув, що таке нормальне життя.

Він знову став давати концерти і писати музику, але не міг мовчати про все, що з ним відбувалося, і вже в 1946 році в Польщі вийшло перше видання його мемуарів під

назвою «Смерть міста». Дозволу на його публікацію не дали, навіть змусивши назвати німецького офіцера австрійцем – в той час неможливо було говорити про «хороших німців». Незабаром книга була вилучена з продажу і заборонена.

У 1990-х роках книга була значно розширена і перевидана під новою назвою «Піаніст». Вона була перекладена на кілька мов і отримала світове визнання.

Владислав не знав імені німецького капітана, який допомагав йому. В епілозі автор розповів про свого колегу по польському радіо, скрипалю Зигмунта Ледницького. Повернувшись з іншими біженцями в рідну Варшаву після відступу німців, він побачив тимчасовий табір для німецьких військовополонених, який охороняли радянські солдати.

До колючого дроту насилу підійшов обірваний і зарослий німецький офіцер і запитав у Ледницького, чи знає він піаніста Шпільмана з польського радіо. І, почувши позитивну відповідь, прошепотів:

– Я німець. Я допомагав Шпільману, коли він переховувався в будівлі німецької штаб-квартири у Варшаві. Скажи йому, що я тут. Можливо, зараз він мені допоможе.

У цей момент втрутилася охорона табору, німця забрали, а Ледницький так і не почув його імені.

Шпільман дізнався про це лише через кілька днів, але було вже пізно – табір кудись перенесли, а слідів офіцера знайти не вдалося.

Його прізвище Владислав дізнався від Леона Варма, якого капітан теж врятував. Капітан запасу Хозенфельд в 1946 році якимось чином з табору передав своїй дружині список з декількох десятків імен врятованих ним поляків і євреїв, щоб вона могла попросити їх про допомогу. Шпільман був там номером чотири.

Вільм Хозенфельд помер в 1952 році в таборі для військовополонених під Сталінградом.

Радянські слідчі допитували його «з пристрастю» – вони не могли повірити, що німецький офіцер допомагає євреям, і вважали його розповіді прикриттям для досвідченого шпигуна.

Військовий суд у Мінську 1950 р. засудив Хозенфельда до 25 років трудових таборів.

Через побої Вільм переніс кілька інсультів і в останні роки життя виглядав переляканою дитиною, яка не розуміла, за що її б'ють.

Владислав Шпільман помер у 2000 році у віці 86 років, залишивши у спадок свої симфонічні твори, музику до фільмів, кілька сотень пісень, мемуари – і непереборне бажання за всяку ціну віддавати данину пам'яті свого рятівника.

Комісія Яд Ва-Шема відхилила кандидатуру Вільма Хозенфельда, запропоновану сином Шпільмана Андрієм, так як він був засуджений радянським судом і закінчив життя в таборі для військових злочинців.

Виявилось, що вирок сталінського суду виявився більш вагомим, ніж показання свідків, листи і щоденникові записи...

Лише в 2008 році, після багатьох років звернень родини Шпільманів, Меморіал Голокосту Яд Ва-Шем присвоїв Вільгельму Хозенфельду звання Праведника народів світу.

Михайло Гаузер

В. Шпільман

Країна Поезія

До 55-річчя зі дня народження

Олександр АВАНЕСОВ

Народився в Баку в 1968 році. Вірші пише з дитинства. Автор поетичних збірок «Мені знайомі суперечки з долею», «Акорди ніжності». Лауреат багатьох літературних конкурсів.

Публікувався в "Антології Літературної студії "Одкровення" (перша і друга книги), в альманасі "Дерибасівська - Рішельєвська", газеті «Добра справа», "Новини Вознесенська: день за днем".

Член Літературної студії "Одкровення".

Чардаш

Витончений промінь на віконці
Тихо і схвильовано тремтів.
Скрипка дарувала Чардаш Монті
Залу, що в захопленні німів.

Розплескавши гаснучі акорди,
В роздумі скрипаль стояв без слів.
Дивний промінь увірвався гордо
В зал, що від захоплення німів.

Чарівний акорд в останній ноті
Понад слухачами вмить проплив...
Скрипка дарувала Чардаш Монті
Залу, що в захопленні німів.

З останнім подихом війни
Додому повернувся.
Згадатиму з вином міцним
Смак їжі, що забувся.

Розмова мовчки буде в нас,
Щоб мрії зберегти.
Кохана, знав я весь цей час,
Що ждати вмієш ти.

Б-г, Ти знаєш, у нас тут війна...
І народ весь Тебе щиро молить.
Надає вир і шал сатана,
Суперечку з Тобою заводить.

Він, немов під сокирою сук,
Зникне геть, бо на все – Твоя воля!
Але щойно був вбитий малюк.
Чи таку мусив мати він долю?

Й вороги Тебе просять теж,
Все руйнуючи, про перемогу!
Ти ж ростиш нас з любов'ю без меж,
Дозволяючи гратись потроху.

Справ Ти маєш багато щодня.
Ми молити Тебе не втомилась.
Як набридла злих сил маячня!..
Але віримо ми в Твою милість!

Простими словами про долю пишу.
Пишу про вогонь, щоб теплом потягнуло.
Про вітер шалений, з рядків щоб подуло,
Кохання моє, я про тебе кажу.

Простими словами про долю пишу.
Пишу про тепло, жаром щоб потягнуло.
І так, щоб у серці чутливим кольнуло.
Про серце пишу, — я про тебе кажу.

Простими словами про долю пишу.
І так, щоби душу тепло повернуло,
Пишу, щоби ніжність в душі не заснула.
Про душу пишу — знов про тебе кажу...

Все нормально, я живий, не захворів.
Знов про тебе, любя, думаю. Сумую.
Журний настрої, і не вистачає слів.
Що в душі? На жаль, навряд чи опишу я...

Якби мовчки обійняти!.. Що слова?..
Нам вони, кохана, майже непотрібні.
Адже — щастя, наче думка зорева,
І в мовчанні чую я твій голос срібний.

У вечірній тиші поблукати знов
Мрію я з тобою вдвох, за руки взявшись...
Та гуляю я війською... А любов
І в думках, і в серці буде жити завше...

Переклад Інни Вайнблат

Дитячий
куточок

**Надія
Красоткіна**

А вже весна,
вже березень почався,
Дзвенять пташині
радісні пісні.

І хоч квітами сад не завітчався,
Та дні стоять погожі і ясні.
А вже весна. Хоч сніг летить, а тане,
Стає водою і струмком біжить.
А сонечко як із-за хмарки гляне,
То все навколо щедро заблищить.
А вже весна. І пахощі весняні
Звідкіль беруться і куди летять?
Та тільки серцю милі і жадані,
Тривожать душу, серце веселять.
А вже весна...

Тетяна Чорновіл

Прокинься, земле, годі спати,
Зимові дні кудись пішли,
Бо дикі гуси-лебедята
На крилах Весну принесли.

Сніги, що Зиму ще чекали,
Стегли в веселі ручаї,
Замилувалась в воді талі
Верба на котики свої.
Вже Весну сонце величає
Промінням ніжним на щоках
І юний Березень стрічає
З пучечком пролісків в руках.

М. Лисич

Трудився лютий до світанку
І заморозив геть струмок.
А березень підкрився ранком
І схрумкав нишком весь льодок.

Мороз і другу ніч старався —
Припорошив льодок сніжком.
Та знову березень сміявся:
Злизнув усе те язиком.

Хоч на річках льоди кололись —
Зима трусила ще сніги.
То лютий з березнем боролись,
Боролись, наче вороги.

Зима ще злиться, бідолаха,
А вже весна бере своє.
І березень бурульки з даху,
Немов цукерочки жує!

Лідія Кир'яненко

Виблискує, немов кришталь,
на річці скреслий лід.
По всьому видно, що на днях
почнетесь льодохід.

Вже перші проліски в лісах
до сонця потяглись,
і верболози над ставком
в листочки зодяглись.

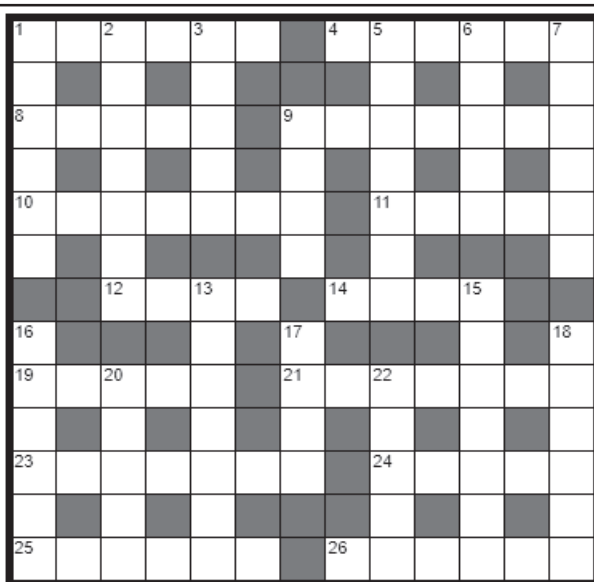
А. Валевський

В лісі пролісок зійшов —
Місяць березень прийшов.
Теплий вітер прилетів,
Він до нас весну привів.

Пробудились мишенята,
Борсуки та ведмежата.
І бруньки вже набухають
Та листочки випускають.
І співають навесні
Пташки радісні пісні.
Стануть гнізда будувати,
Пташенятком годувати.
Березень тепло дає —
Свято мамі настає.
Мам своїх цілують діти
І дарують перші квіти.

Валентина Бондаренко

У березні,
У березні
Верба цвіте на березі,
Осика від граків рясна,
Бо вже — весна,
Весна,
Весна!
І сонця тепле колесо
Зігріло ніжний пролісок,
І жебонять потічки,
Стікаючи до річки.

За горизонталлю: 1 Лосось благородний; струг (6). 4 У великій кількості (6). 8 Звук грому (5). 9 Особа, що спостерігає за роботою (7). 10 Кровоносна судина (7). 11 Сукупність релігійних обрядів (5). 12 Засіб пересування (4). 14 Дитячий садок для крихіток (4). 19

Поза дачника на прополці (5). 21 Особа, яка відає в театрі бутафорією (7). 23 Зміна строків чого-небудь (7). 24 Узагальнене поняття мелодійної, пісенної основи в музиці (5). 25 Маленька куля (6). 26 Зав'язана стрічка (6).
За вертикаллю: 1 Розмір чого-небудь (6). 2 Спортивний снаряд тенісиста (7). 3 Право безплатного проїзду (5). 5 Південне плодове дерево (7). 6 Мастило для авто (5). 7 Непридатна до вживання їжа (6). 9 Подовжена височина (4). 13 Матроська спідня сорочка (7). 15 Дорожньо-будівельний матеріал (7). 16 Великий букет квітів; оберемок яких-небудь рослин (6). 17 Священний птах єгиптян (4). 18 Дрібний хмиз, сухі тріски; скіпа (6). 20 Церковна хорова пісня (5). 22 Стовп для афіш (5).

Відповідь до сканворд у в N 197

Неосінченість, що стала на дуби	Г	Деталь Пикар-роликів штапів	Кіт в інтер'єрі церкви	С	Розбрат, безлад у країні	С	Зимовий віс на половах	С	Буйна рослинність на тілі	Х	Титул моряка в деяких країнах	Ц	Назва 24 лютого сі слоду	Г	Газо-підна система
В	І	С	І	М	А	З	У	А	В	Т	О	А	В	Т	О
Убога людина, аляр	П	Могука для опійної риби	К	У	К	А	Н	Накопичення льоду	Т	О	Р	О	С	Кросс — естонський вільний, переклад	
Г	О	Л	О	Т	А	И	Р	Музичний творчий інструмент	Р	Полотнище з вибілкою держави	Р	Елемент електронної, швейної машини	Я		
37 сектор рулетки	Т	Мікопласмний авіа-ремонтний завод	Н	А	Р	П	Домашнє житло; домівка	Г	О	С	П	О	Д	А	
З	Е	Р	О	Н	О	Т	А	Найбільший з музичних інструментів	О	Р	Г	А	Н		
Валюта Великої Британії	Н	Те, що вже віджило, застаріло	С	Т	А	Р	О	В	И	Н	А	Довгохвостий пуга	Т	Буква ривання	
Ф	У	Н	Т	В	О	Я	К	Індія Північної Америки	А	П	А	Ч	І		
Кормова культура	З	Башар Хафез аль-Басиді - Президент Сирії	А	С	А	Д	І	Людина, яка вивчає минуле	І	С	Т	О	Р	И	К
Р	А	П	С	Л	А	С	Т	Річка в Закавказзі	А	Р	А	К	С		

Шановні клієнти!

Всі, хто має можливість допомогти
незможним людям,
спрямовуйте, будь ласка,
свої внески за адресою:
Україна,
м. Одеса, Приморський район,
БФ "Хесед Шаарей Ціон"
код ЄДРПОУ 34321888
IBAN: UA713510050000026006267265700
в ПАТ "УкрСиббанк"
МФО 351005
65023, м. Одеса,
вул. Ніжинська, 77/79.

Шановні клієнти!

Майстер із ремонту
дрібної побутової техніки
Приєм та видача
Четвер з 10.00 до 13.00 каб.246

Шановні клієнти!

Дрібний ремонт одягу
Приєм та видача
Середа з 9.00 до 12.00 каб.246
Четвер з 10.00 до 13.00 каб.246

Шановні клієнти!

Повідомляємо, що відкривається новий напрям у нашій Організації —
Центр по роботі з психологічною травмою "Ор Шалом".
Якщо ви або ваші діти відчуваєте страх, депресію, якщо у вас безсоння через
військові дії в нашій країні — двері Центру для вас відкриті!
Наші кваліфіковані фахівці допоможуть кожному, хто потребує психологічної
допомоги у цей скрутний час. Кожному з вас гарантується конфіденційність і високий
рівень професійної допомоги.
Центр працює безкоштовно для всіх членів єврейської общини.
Чекаємо на вас за адресою: Ніжинська 77/79, Бейт Гранд, 3 поверх, кабінет 317
з понеділка по п'ятницю з 9-00 до 18-00 год.
Керівник центру Діана Боровік

Шановні клієнти!

У кабінеті № 245 "Волонтерська вітальня"
веде прийом волонтер-юрист
Лісницька Ірина Пилипівна
Час прийому: четвер з 11.00 до 13.00

Шановні читачі!

Культурний центр БФ "Хесед Шаарей Ціон"
оголошує набір на шестимісячні курси з вивчення
МІЖНАРОДНОЇ МОВИ ЕСПЕРАНТО
Адреса: вул. Ніжинська, 77/79, 2-й поверх, каб. 214
Тел.: 067 518 10 53; 767-72-39

ЮВІЛЯРИ БФ "ХЕСЕД ШААРЕЙ ЦІОН", ПРИЙМІТЬ ШИРИ ВІТАННЯ!

95 років Кушнаревич Поліна	Розенберг Яків Ройтберг Рафаїл	Зубер Радіон Скорик Леонід	Юхневич Людмила 80 років	Криворучко Валерій Ліберхейн Лариса
90 років Васадін Василь	85 років Буберман Семен	Соколенко Інна Суржиць Ніна	Бачинська Віра Виговська Тамара	Василь Махновський
Драніцина Маріанна Осітянська Ліана	Веренич Алла Волкова Ніна	Черешня Мойсей Щуренко Люба	Вінницька Валентина Гусева Тамара	Цілко Віктор Янкелевич Вадим

ІМЕННИКИ-ВОЛОНТЕРИ БФ "ХЕСЕД ШААРЕЙ ЦІОН"

Блаженець Леонід	Глотова Альбіна	Кулик Валентина	Співак Олексій
Більська Лариса	Гребенніков Іван	Ординська Ольга	Філімонова Джульєтта
Георгієва Лариса	Єремєєва Ірина	Перстньов Ілля	Філіпенко Євген

Посмішка

- Роза! У тебе зайва вага!
- Це не зайва. Це запасна!
- Шановна, та у вас ангіна! Вам треба горло
полоскати.
- Так і бути, лікарю! Ласкайте!
- Лікарю, чому ви наказали мені висунути язик, а самі
на нього навіть не подивилися?
- Просто я хотів у тиші написати рецепт...
- Я зараз випишу вам пігулки, прийматимете їх п'ять
разів на день після їжі...
- Лікарю, де я візьму стільки їжі?
- Лікарю, у мене болить все!
- Ну, це ви загнули. На все у вас грошей не вистачить!
- Лікарю, моя дитина наїлася піску. Я дала йому багато
води, а що ж тепер?
- Слідкуйте, щоб він не підходив до цементу!
- Чому ваш друг у карти виграв, а на бігах програв?
- Тому що він не може сховати в руковій козирного коня.
- Дивись: шампунь проти випадання волосся.
- Я теж проти, а що толку.
- Як вас постригти?
- Мовчки.
- Що таке наркоз?
- Це найкращий засіб уникнути порад пацієнта під час
операції.
- Назви майбутній час дієслова кохати...
- Вийти заміж.
- Як ви думаєте, лікарі дотримуються лікарської
таємниці?
- Звичайно. Ви тільки подивіться на їхній почерк.
- Твоя дружина вміє готувати?
- Готувати вона вміє, тільки я не вмію це їсти.
- Повинен вас попередити - сьогодні бензин трохи
подорожав ...
- Ой, я Вас благаю! Налийте мені 30 літрів
учорашнього.
- Пам'ятаєш, коли тобі було погано, я зварила тобі
суп?
- Ні, ти спочатку зварила суп, а потім мені було погано.
- Чому ти за собою не стежиш?
- А я ні в чому себе не підозрюю!
- Що ти більше любиш - вино чи жінок?
- Це залежить від року виготовлення...
- Якщо я піду до іншого чоловіка, ти шкодуватимеш?
- Навіщо мені шкодувати іншого чоловіка?
- Милий, ти випадково не знаєш, чому в Індії найміцніші
шлюби?
- Знаю, люба, і хочу, щоб перед нашим весіллям ти теж
знала про це.
- Ти мене заінтригував. Скоріше розповідай!
- Все дуже просто: чоловікам на весілля
дарують рушницю, а жінкам на лобі малюють
крапку.

Засновник та видавець —
БФ "ХЕСЕД ШААРЕЙ ЦІОН" (м. Одеса)
Газета видається за підтримки
Claims Conference и American
Jewish Joint Distribution Committee

Свідоцтво про держреєстрацію 1153-34-Р,
серія ОД, видано 7 червня 2006 р.

Некомерційне видання. Розповсюджується безкоштовно
Реклама та оголошення публікуються безкоштовно.
Індекс видання — 09720
Надруковано у ТОВ "Press Corporation Limited"
21034 Вінниця, вул. Чехова, 12 А
Наклад 4100 прим. Зам. № _____

Головний редактор
Семен ВАЙНБЛАТ
Редакційна колегія:
А. Кесельман,
М. Гаузнер, П. Козленко
Комп'ютерна верстка
І. Глаголевський
Перекладач
А. Кузнецова

Надіслані матеріали
не рецензуються і не повертаються.
Листування із читачами —
лише на сторінках газети.
Редакція залишає за собою право
редагувати
і скорочувати надіслані матеріали.
Відповідальність за достеменність
фактів несуть автори.

Адреса редакції:
65023, Одеса, вул. Ніжинська, 77/79
Поштова адреса:
65045, Одеса, а/с 110
Тел.: 737-40-12
dobroedelo.ddns.net